William Voltz

ÚTOK NA ZEMI

Prolog

Přišel sám jako vždycky.Stoupal po úzkých schodech, které mohl brát po třech najednou, aniž by se namáhal. Miras-Etrin byl zvyklý být sám. Byl to muž, který žil sám a sám se rozhodoval.
Byl to jeden z Mistrů ostrovů.
Dva duplikanti mu otevřeli dveře, když došel na kanec schodů. Nevšímal si jich. Pro něj patřili k zařízení budovy stejně jako počítače, skříně na spisy a pneumatická křesla.
Dlouhá chodba byla příjemně chladná, kroky Mistra ostrovů se rozléhaly v četných výklencích na obou stranách. Vstoupil do velkého sálu. U protější stěny čekalo devadesát šest duplikantů, čtyřicet devět mužů a čtyřicet sedm žen. Tito duplikanti vyšli z duplikátorů teprve nedávno a všichni slepě poslouchal i své pany.
Když Miras-Etrin vstoupil, uklonili se mu. Podíval se na ně bez zájmu a přistoupil k osvětlené tabuli. Zahákl si palce za opasek a chladně se u smál.
Předstoupil mluvčí duplikantů a poklonil se mu.
„Jsme v plném počtu, maghane," oznámil pokorně.
Miras-Etrin přikývl a vytáhl z kapsy krabičku s mikrocívkami. Podal ji duplikantovi.
„Rozděl je!" přikázal. Pak pokračoval.
„Dvakrát jsme přímo zaútočili na Solární impérium. Poprvé jsme nahradili významné pozemské osobnosti duplikanty, abychom tak ovládli správní aparát. Pozemšťanům se podařilo víc než padesát duplikantů odhalit a skuteční Pozemšťané, především Homer Adams, se vrátili ke své práci. Zjistilo se, že duplikant po několika týdnech při tvrdém výslechu trpí poruchami krevního oběhu. Na výslechy byli nasazeni mutanti, a skoro všichni duplikanti dostali záchvat mozkové mrtvice.
Miras-Etrin máchl rukou. „Nemá smysl posílat na Zem další duplikanty, protože by je Pozemšťané zase rozeznali. Druhý útok vypadal nejdřív úspěšně. Zaplavili jsme Impérium falešnými bankovkami a Pozemšťané dlouho nenacházeli proti tomu prostředek. Ted' už se Perrymu Rhodanovi podařilo uklidnit přes devadesát procent všech obyvatel. Brzy bude i tento útok odvrácen."
Miras-Etrin se odmlčel a čekal, až si duplikami přečtou pokyny obsažené na mikrocívkách. Potom pokračoval.
„Pozemšťané ale svůj zánik jenom oddálili. Našemu třetímu útoku neodolají. Každý z vás teď ví, co má dělat. Třetího dubna se koná v Solární hale v Terranii vrcholná galaktická konference. Na ní bude tisíc třicet devět současných administrátorů planet osídlených Pozemšťany, a kromě toho dvě stě dvacet osm šéfů vlád jiných hvězdných národů. Perry Rhodan si za žádných okolností nemůže dovolit konferenci zrušit nebo odložit. Jestli se nedopustíte chyby, budou k tomu dni připravené součástky naší zbraně. Vy všichni zaujmete místa osob blízkých devadesáti šesti vybraným administrátorům. Mate na to ještě jedenáct dní. Všechno ostatní jste se dozvěděli z pokynů." Miras-Etrin luskl prsty. „Víte, co se stane zrádcům a těm, kdo selžou. To je vše."
Duplikanti utvořili špalír a sklonili hlavy. Miras-Etrin vyšel ze sálu.

1.

Napůl zděšeně a napůl pobaveně se díval Eddon Smaul na tabulku umístěnou na bohatě zdobených dveřích. Stálo na ní jméno Emilio Alberto Aboyer.
„To je ale správný snob," poznamenal Mur Rashnan, který se opíral o zeď vedle výtahu. „Nejspíš se s námi vůbec nebude bavit a rovnou nás vyhodí.
„Vždyť nás posílá Mercant," zdůraznil Smaul a použil staromódní klepadlo na dveřích.
Uvnitř se ozval nějaký šramot. Něco tam hrkalo po podlaze. Dveře se otevřely a objevil se obtloustlý muž v koženém křesle na primitivních kolečkách. Měl natažené nohy a zřejmě se jimi odstrkoval přes celou místnost. Emilio Alberto Aboyer měl nakrátko ostříhané šedivé vlasy, koňské zuby, indiánský nos a drobná modrá očka. Na sobě měl texasky zastrčené do holínek a žlutý rolák. V ruce držel sklenici whisky.
„To snad ne!" zasténal Smaul a otočil se k odchodu. Rashnan ho zadržel a postrčil ho přes práh. Aboyer se zazubil a udělal jim místo.
„Můj milý Rashnane," řekl chraptivým hlasem. „Nic mě nemohlo víc překvapit, než to, že tě tu vidím."
Rashnan se rozhlédl po stěnách předsíně, kde visely kožešiny jedna vedle druhé.
„To je Eddon Smaul," představil Mur svého společníka. „Oddělení sedm." Aboyer poklepával na opěradlo křesla a prohlížel si Smaula.
„Oddělení sedm," řekl nakonec. „Vnější zóna. Chudák chlapec."
Smaul se podíval z Rashnana na Aboyera.
„Poslyšte!" ozval se. „Nepřišli jsme proto, abyste nás litoval. Chceme vám..."

„Nabídnout práci," dokončil Aboyer.
„Ano," souhlasil překvapený Smaul. „Jak to víte?"
Aboyer si vzdychl. Rozjel své křeslo a tak vedl hosty do vedlejšího pokoje. Tady byly podél stěn narovnány láhve plné z poloviny nebo čtvrtiny. Smaul se rozhlédl a náhle si přál být zpátky v především.
„Pos1á nás Allan Mercant," řekl Rashnan. „Třetího dubna je v Terranii vrcholná konference všech administrátorů. Perry Rhodan chce za každou cenu zabránit pokusům o atentát."
„A protože je galaktická výzvědná služba úplně přetížená, musí vzít zavděk bývalými členy, které před pár lety vyhodila," dodal Aboyer cynicky.
„Tak nějak," řekl klidně Rashnan. Aboyer si seškraboval z nohavice přischlou starou žvýkačku. Vypadalo to, že přemýšlí.
„Chceme přidělit každému delegátovi jednoho muže z tajné služby, a sledovat účastníky konference ještě předtím, než přiletí do Terranie," referoval horlivě Smaul. „Váš muž se jmenuje Rabkob a žije na planetě Rumal v soustavě slunce Malby."
„Rumal je pustá planeta, pokud se pamatuju," řekl Aboyer. „Tam je i vody málo."
„Jde o čtyři dny," řekl Rashnan. „To snad přežijete."
Aboyer zajel k jedné ze stěn obložených lahvemi.
„Co je ve všech těch lahvích?" zeptal se tiše Smaul.
„Whisky," zašeptal Rashnan. „On se v ní snad i koupe."
Křeslo skřípalo, když se Aboyer vracel do středu místnosti s plnou láhví. Sáhl do příborníku a nabídl hostům sklenice.
„Jak dlouho už jste v oddělení sedm?" zeptal se Smaula.
Smaul se napřímil. „Půl roku," odpověděl.
Aboyer přikývl. „Řekněte mu, jak dlouho jsem tam byl já, Rashnane." „Dvaadvacet nebo třiadvacet let," řekl Rashnan.
Smaul mlčel.
„Občas se člověku po staré práci zasteskne," přiznal Aboyer. „Bude to jako výprava do minulosti, Rashnane."
„Nastoupíte se všemi starými právy," řekl Smaul.
„Čemu říkáte práva?" bručel Aboyer. „Přivlastním si každé zatracené právo, které budu chtít. Jinak na mě zapomeňte.
Smaul se bezradně podíval na Rashmana. „Znamená to, že bude spolupracovat?"
„Samozřejmě, že bude," smál se Rashman. „Jen se na něj podívejte."
Eddon Smaul se díval na Aboyerovu tvář, která byla tak ošklivá, až byla svým způsobem přitažlivá. Uvažoval, podle čeho mohl Rashman poznat, že ten muž souhlasí.
To jsou ti staří braši od výzvědné služby, myslel si a kroutil hlavou. *Všichni jsou tak trochu blázni.*

2.

Perry Rhodan vždycky cítil při návratu na Zemi úlevu. Tam venku ve vesmíru nebo na povrchu cizí planety nemohl člověk zrozený na Zemi nikdy docela přemoct nostalgii.
Ted' bylo odpoledne dvacátého čtvrtého března a on byl na Zemi jen pár hodin. Přesto se v této místnosti už zase cítil doma.
Proti němu seděl jeden z nejvýznamnějších mužů Impéria. Byl to ministr financí Homer Adams.
Ministr si odkašlal a pronesl rozpačitě: „Vašim přátelům je... é... nápadné, pane, že se vaše manželka tak rychle odebrala do svých soukromých pokojů. Nechceme... hm... být dotěrní, ale rádi bychom věděli, jestli máme důvod vám gratulovat."
Rhodana to překvapilo.
„Mé ženě se daří skvěle," řekl se smíchem. Adams se poškrabal na bradě. Zřejmě nevěděl, co si z toho sdělení vybrat. Rhodan se už smál nahlas.
„Mory a já vás upozorníme, až bude čas kupovat dárky," ujistil ministra Adams zrudla rychle přikývl. „Kvůli tomu jste mě jistě nevolal, pane," připomněl. „Stručně vám řeknu, co je nového v otázce měny."
„Tak do toho," vyzval ho Rhodan. Adams se s ulehčením pustil do tématu, v němž byl doma.
„Nebudu přehánět, když řeknu, že naše měna je opět stabilní, pane," řekl. „Devadesát pět procent všech obyvatel Impéria už ví, že o své peníze nikdo nepřijde. Nebylo těžké vyloučit z oběhu padělky u osob s nižšími a středními příjmy. Abychom tyto lidi uspokojili, použili jsme malý trik." Skoro provinile sklopil hlavu. „Asi u třiceti miliard lidí jsme zákonem zaručili zúročení jejich úspor o dvě až tři procenta nad obvyklou míru. Myslím, že to byla zasloužená náplast na všechno to rozčilování, které ti lidé v posledních týdnech zažili."
„Chápu," přikývl Rhodan. „Každý dostal nějakou maličkost navíc a je spokojený."
„Bohužel," pokračoval Adams, „docela jinak se na to dívají velcí obchodníci. Majetek obřích koncernů prakticky nebylo možné zkontrolovat. Jejich obrat a zisky jsou utajené i před nejlepšími počítači."

„Třetího dubna budeme mít možnost promluvit si s většinou lidí, kteří představují velký kapitál," řekl Rhodan. Věděl stejně dobře jako Adams, že administrátoři koloniálních planet se podílejí skoro na všech velkých podnicích.
„Koncerny byly zavaleny padělky a jejich vyřazením by utrpěly nadměrné ztráty," řekl Adams. „Jistě nebudou ochotné vzdát se svých zisků z poslední doby. Záleží na tom, jestli se vám třetího dubna povede přesvědčit vlivné finančníky o tom, že náš postup je nutný."
Rhodan přešel ke skleněné stěně, která nabízela výhled na značnou část Terranie. Několik set metrů odtud čněla do výše Solární hala. Rhodan si důvěřoval. Při okružní cestě po Impériu se mu dařilo přesvědčit administrátory o důležitosti téhle konference. Přirozeně přijdou s nadějí, že budou moci své jmění zachránit. Adamsovým obratným tahem získal Rhodan hlasy většiny občanů Impéria. Bylo mu ovšem jasné, že velcí finančníci mu mohou šikovnou propagandou způsobit potíže. Třetího dubna se mu musí podařit získat zpět jejich důvěru.
Adams tušil, nač Velký administrátor myslí.
„Bude to jeden z nejvýznamnějších proslovů, který jste kdy měl, šéfe," řekl. „Neuvítají vás s nadšením, až vystoupíte na pódium."
Rhodan se usmál. Viděl, že ho čekají řečnické souboje. Bude nezbytně nutné názorně vylíčit nebezpečí, které Impériu hrozí od Mistrů ostrovů. Jenom pod dojmem bezprostřední možnosti útoku budou administrátoři ochotní spolupracovat. Kdyby Impérium ovládli Mistři ostrovů, přijdou velcí finančníci o všechno. Naproti tomu Rhodan od nich chce jenom kontrolu zisků z poslední doby, mezi nimiž bude určitě spousta padělaných peněz.
Zazněl bzučák u dveří a mužský hlas v předpokoji ohlásil:
„Solární maršál Allan Mercant, pane!"
„Pojďte dál, Allane," vyzval Rhodan šéfa výzvědné služby.
Adams se ozval: „Když dovolíte, pane, já teď odejdu. Čeká na mě hodně práce."
Rhodan přikývl. „Podávejte mi průběžně zprávy o výsledcích," požádal Adamse. „I o nezdarech."
„Už žádné nezdary nebudou," slíbil Adams.
Ve dveřích se minul se vstupujícím Mercantem a pozdravili se. Mercant se za ministrem financí díval s úsměvem.
„Myslím, že Homer nejvíc lituje toho, že není teleportér," řekl. „Mohl by pak ještě rychleji přeletovat od jedné záležitosti ke druhé."
„Vy taky nepatříte k těm pomalým," řekl Rhodan.
Mercant se posadil a vytáhl objemný svazek spisů.
„Přišel jsem si s vámi promluvit o bezpečnostních opatřeních během vrcholové konference, pane," oznámil.
„Dovolte mi napřed osobní poznámku.
„Co máte na srdci, Allane?"
„Jde o... tedy... o Mory," začal váhavě Mercant. „Vaši přátelé si myslí, že... že..." zakoktal se, uvízl a podíval se na Rhodana s prosbou o pomoc.
Rhodan si prohlížel nehty. „Co vlastně víte, Allane?"
„Jenom co se povídá," bránil se Mercant.
„Někdo z mých přátel má spoustu času, aby rozšiřoval klevety," usmál se Rhodan. „Nejspíš zase jednou žvanil náš dobrý Gucky."
„Proberme radši podstatné věci," změnil Mercant rychle téma hovoru. „Mám celou řadu návrhů, jak zabezpečit Solární halu před atentátníky.«
Rhodan tleskl. „Jako šéf výzvědné služby jste k nezaplacení,Allane," řekl. '„Ale když jde o to zjistit, jestli budu brzy otcem, naprosto selžete."
„Já vím," vzdychl sklíčeně Mercant. „Proto se budu napříště raději věnovat tomu, v čem se vyznám."

3.

Byla to nízká šedivá budova. Její okna na všech stranách vyhlížela do pouště. Buldozer neustále čistil od písku cestu, která budovu spojovala s nedalekým městem. Budova byla předsunutým postavením Rumalanů v jejich boji s pouští.
Krumar Rabkob, hlavní rozvodný Rumalu, stál u okna své pracovny a díval se ven na písečné přesypy, které vypadaly v šeru jako záda spících mamutů. Všechno v této zemi se zdálo spát věčným spánkem. Šedesát tisíc kolonistů se nepřetržitě snažilo probudit tuto pustou planetu k životu. Byl to nemilosrdný boj s přírodou; boj, v němž lidé předčasně zestárli a jejich tváře ztvrdly a zvážněly.
A přesto byl Rumal bohatá planeta. Pod jejím povrchem byly bohaté zásoby rumalinu, zvláště odolného kovu. Rabkobovi předci se vystěhovali na Rumal právě kvůli jeho těžbě. A pokud tu chtěli přežít, museli si vypěstovat potraviny. Všechno muselo být uměle zavlažováno. V poušti rostly jen stromy fria, jejichž ořechy chutnaly odporně, ale přesto byly hlavní potravou kolonistů.
Navzdory všem potížím byl Rumal soběstačnou kolonií, protože její obyvatelé se uměli o sebe postarat. Proto jim také Rhodan přiznal samostatnost.

Rabkob se odvrátil od okna. Obvykle miloval tiché podvečerní hodiny, kdy zůstával v rozvodně sám. Tentokrát mu připadalo, že v soumraku číhá nějaké nebezpečí.
Snad je to tím, že musím zítra opustit Runaal a odletět na Zemi uvažoval Rabkob. Od té doby, co se stal hlavním rozvodným, opustil svou planetu jenom jednou.
Na cestě od města se objevila světla.
Auto, napadlo Rabkoba automaticky. Podivil se, kdo ho v tuto dobu chce navštívit. Vyšel z místnosti a procházel dlouhou chodbou, která vedla k hlavnímu vchodu. Vítr natolik polevil, že si Rabkob ani nemusel brát masku proti prachu.
Krumar Rabkob byl velký rozložitý muž. Chodil trochu přihrbeně. Jako všichni Rumalané měl přimhouřené oči a vrásčitou kůži.
Nad vchodem do rozvodny svítil nápis, který vyjadřoval základní heslo, jež bylo Rumalanům vštěpováno od narození: Energie je všechno.
Bez energie by nebylo možné vyhřívání skleníků. Bez energie by se zastavila těžební zařízení a bez energie by se lidé nezahřáli v dlouhých zimních nocích.
A Rabkob byl muž, který zodpovídal za rozvod energie. Hlavní rozvodný byla nejvyšší hodnost, která na Rumalu existovala. On rozděloval životně důležitý tok energie do jednotlivých kanálů.
Vůz se blížil a za ním se táhl zvířený prach. S vyjícími turbinami zahnul před hlavní vchod. Rabkob si s nevolí pomyslel, že řidič zbytečně plýtvá energií. Vůz zastavil a vylezl z něj podsaditý muž.
„Aboyer!" zamumlal zlostně Rabkob. Agent byl na Rumalu už dva dny a od příletu nespustil hlavního rozvodného z očí.
Aboyer měl na sobě černý rolák, holínky a texasky.
„Ta zatracená cesta už je zase skoro zavátá.pískem," zaklel místo pozdravu. „Proč jste postavili rozvodnu tak daleko od města?"
„Protože by mohla explodovat," odpověděl mírně Rabkob. „Stačí, když přitom přijde o život hlavní rozvodný."
„Miluju hrdiny," prohlásil Aboyer a široce se zašklebil.
„Co tu pohledáváte?" zeptal se hněvivě Rabkob. „Bojíte se, že mě tady venku někdo přepadne?"
„Musím vás dopravit na Zemi a na tu konferenci živého," vysvětlil agent. „Je to moje práce, zrovna jako vaše práce je hrát si na hlavního rozvodného."
„Pojďte dál," řekl Rabkob trochu usmířen. „Za dvacet minut bude ukončena těžba v dolech na rumalin. Část energie musí pak být převedena na vytápění města."
Aboyer si oklepal prach ze svetru a mrzutě se rozhlížel po pustině. „Vám se tu líbí, Rabkobe?"
Potřásl hlavou. „Žádná změna. Žádné lesy, žádné koupání, žádné noční podniky, žádná whisky."
„Na Rumalu jsme si stvořili všechno sami bez cizí pomoci. Jsme na to hrdí."
Aboyer pokrčil rameny a následoval Rabkoba dovnitř stanice. Hlavní rozvodný si v duchu přál, aby mu byli poslali nějakého klidnějšího osobního strážce. Zdálo se, že Aboyer nevěří nikomu a ničemu. Všude čmuchala kladl dotěrné otázky. K Rumalanům se často choval vysloveně urážlivě.
Než vstoupili do velkého sálu rozvodny, Aboyer znovu oslovil Rabkoba.
„Není vám v poslední době na vaší paní něco nápadné?" zeptal se.
Rabkob se prudce zastavil. „Jak to myslíte?" zavrčel.
Aboyer se chlácholivě zašklebil. „Já nevím. Připadá mi nějak změněná."
„Jste u nás teprve dva dny. Jak můžete tvrdit, že se změnila?"
„To je jenom takový pocit," uhýbal Aboyer.
Rabkob vztekle otevřel dveře sálu a Aboyera si dál nevšímal. Byl přesvědčený, že za ním přišel jen proto, aby si ukrátil dlouhou chvíli.
Emilio Alberto Aboyer se zastavil ve dveřích, oslepen množstvím světel ve velkém sále. Pak tiše zahvízdal. Jeho úžas nad zařízením sálu Rabkoba trochu usmířil. Už hodně Pozemšťanů, kteří navštívili Rumal, bylo ohromeno rozvodnou.
„Vy se tady v tom všem vyznáte?" zeptal se Aboyer nechápavě a opsal rukou kruh. „Kolik přepínačů tady vlastně obsluhujete?"
„Je jich víc než čtyři tisíce," odpověděl Rabkob pobaveně. „Vedlejší vypínače řídí počítač."
„Tak tohle je srdce Rumalu," uvažoval nahlas Aboyer. Šel za Rabkobem k první řadě přepínačů a prohlížel si oslněnýma očima kontrolní světla.
„Připadám si jako Alenka v říši divů," poznamenal.
Hlavnímu rozvodnému to polichotilo. Začal Aboyerovi vysvětlovat účel jednotlivých pák. Překvapilo ho, že agent pozorně poslouchal a neskákal mu do řeči. Když po chvíli Rabkob vypnul přívod energie do rumalinových dolů, položil mu Aboyer několik otázek, které ukazovaly, že Pozemšťan o věci něco ví.
Když vycházeli z rozvodny, požádal Aboyer Rabkoba: „Buďte tak hodný a popovídejte si se svou ženou, až přijdete domů!"
„No dobrá," nechal se Rabkob přesvědčit neochotně. „Ale nevěřím, že by mi chtěli uškodit jejím prostřednictvím."

„Já si to také nemyslím," souhlasil Aboyer. „Ale nemohu si dovolit něco přehlédnout." Zašklebil se. „Člověk nesmí zapomenout na žádný přepínač, viďte?"
Rabkobovi už nepřipadal ten muž tolik nesympatický. Konec konců sem Aboyera poslali a on vykonával jen svou práci.
„Kosmická lod' MUTRAS pro nás přiletí zítra ráno," připomněl mu Aboyer, když se rozcházeli u hlavního vchodu. „Nezapomeňte si včas zabalit.“
Potřásl hlavnímu rozvodnému rukou a vlezl do vozidla, které mu dali k dispozici po dobu jeho zdejšího pobytu. Nejvyšší rychlostí se vyřítil na cestu.
Rabkob se zhluboka nadechl. Dnes v noci žádná písečná bouře nepřijde. Nemusí zůstávat v rozvodně. Zašel do pracovny a videofonem zavolal do své kanceláře ve městě.
„Pošlete mi vůz, Granture," požádal svého zástupce. „Poslední noc před odletem bych chtěl spát doma."
„Mám převzít službu hned?" nabídl se Grantur.
Rabkob přikývl. Viděl, že se na Grantura může spolehnout. Rumalan se nesměl dopustit žádné chyby, protože jediná chyba mohla znamenat konec kolonie.

✧✧✧

Bylo chladné ráno. Obloha nad pouští se tmavomodře třpytila. Rabkob si vyhrnul límec a zadíval se ke kosmodromu, na kterém přistál MUTRAS. Ráno ho jeho hluk vzbudil z neklidného spánku.
Aboyer s lhostejným výrazem řídil vůz, kterým jeli k letišti. Ani jednou se neotočil k městu, které nechali za sebou. Pro něho byl Rumal jako každá jiná planeta, kde plnil své rutinní úkoly.
MUTRAS měl sto metrů v průměru. Pro Rabkoba to byla velká lod'. Tři pozorovací lodě Rumalanů vypadaly vedle ní titěrně.
„Nejpozději za dva týdny tu budete zpátky," poznamenal Aboyer.
„Ty dva týdny mi budou připadat jako věčnost," povzdechl si Krumar Rabkob.
„Na Zemi vám nic nehrozí," ujišťoval ho Aboyer. „Po tom nepodařeném atentátu na Perryho Rhodana udělali všechna možná bezpečnostní opatření na ochranu delegátů. Každý řečník, který vystoupí na pódium, bude chráněn energetickým štítem. Předpokládám, že tam budou jako strážci všichni mutanti. Kromě toho nasadí do Solární haly admirál Atlan všechny své speciální oddíly."
„Zbude tam vůbec ještě místo pro nás?" zeptal se posměšně Rabkob. Aboyer se ušklíbl. Nikdy se neurážel.
Dojeli na letištní plochu a blížili se k lodi. Před vstupem na ně čekali tři členové posádky. Jeden z nich byl důstojník.
„Vítám vás na palubě naší lodi v zastoupení jejího kapitána, majora Hoana Thina. Moje jméno je Mel Durac, jsem první důstojník." Durac potřásl rukou Rabkobovi a Aboyera obdařil sotva znatelným pokývnutím.
Rabkob vstoupil do lodi a sňal si masku proti prachu. Vzduch uvnitř lodi mu připadal nepřirozeně teplý. Aboyer zmizel v postranní chodbičce a Rabkob si najednou připadal opuštěný. Durac se na něj zdvořile usmíval.
„Ukážu vám vaši kabinu, pane. Kapitán vás navštíví po startu."
Rabkob věděl, že s touto lodí poletí skoro devět tisíc světelných roků vesmírem, než se dostanou k Zemi. Jeho kabina byla malá, ale pohodlně zařízená.
„Kadet Holl vám bude trvale k službám," řekl Durac a ukázal na mladého kosmonauta, který šel s nimi. „Pokud si budete cokoli přát, obraťte se na něho. Provede vás také po lodi, až si trochu odpočinete."
„Nejsem unavený." namítl Rabkob. Důstojníkova zdvořilost ho přiváděla
do rozpaků. Na Rumalu si na zdvořilůstky nepotrpěli. I s hlavním rozvodným se jednalo jako s kterýmkoli jiným z jeho spolupracovníků.
Rabkob byl rád, když Durac a Holl odešli. Oddechl si a hodil svůj kufr na postel. Svlékl si plášť a zul si holínky. V kabině asi stráví většinu času. Doufal, že ho kapitán nebude zvát, aby s ním poobědval.
Rabkob otevřel svůj kufr a strnul. Navrchu, zabalený ve fólii z umělé hmoty, ležel zralý ořech fria.
Rabkob cítil, že mu podklesla kolena. Na čele mu vyrazil studený pot. Jak se mohla jeho žena opovážit při balit mu do zavazadla tak vzácnou potravinu, když dobře ví, že jeho žaludek ořechy nesnese. Kdyby se o tom dověděli na Rumalu, přestal by být hlavním rozvodným. Ořech v jeho kufru jako by se vysmíval neustálému boji Rumalanů s hladomorem.
Rabkoba nejdřív napadlo, že ořech někam schová. Pak si ale uvědomil, že by bylo proti jeho zásadám takhle nechat zkazit nenahraditelné vitaminy. Když to ovoce nemůže sníst sám, musí je aspoň nabídnout druhým.
Rabkob otevřel dveře kabiny. Kadet Holl, který před nimi seděl, ihned vyskočil.
„Přejete si něco, pane?"
Ani v lodi mě nespouštějí z očí, pomyslel si Rabkob hněvivě.
„Přiveďte ke mně Aboyera," požádal mladíka.
Holl zasalutoval a odběhl. Když Aboyer přišel, měl už Rabkob ořech vybalený na stole.
Aboyer pokrčil nos a začichal.
„Co to tady tak ohavně páchne'?" zeptal se. ,.Podobný puch znám jenom z Rumalu."

Rabkob mlčky ukázal na důkaz bezmyšlenkovitosti své manželky. Aboyer neprojevil ochotu prozkoumat zdroj zápachu zblízka.
„Co je to?" zeptal se. „Smradová bomba?"
„Ořech fria. Vzácná potravina z Rumalu. Tenhle ořech obsahuje skoro všechny cenné vitaminy a živiny, které lidské tělo potřebuje. Působí jako..."
Aboyer mávl rukou a nenechal ho domluvit. „Na palubě téhle lodi je dost jídla. Nemusel jste s sebou brát tenhle plod."
„Já jsem ho nevzal s sebou," ohradil se mrzutě Rabkob. „1Vloje žena mi ho přibalila do kufru bez mého vědomí."
„To je něco jiného," uznal Aboyer. „Ale nic tragického v tom nevidím. Vaše žena měla starost o vaše zdraví a dala vám s sebou na cestu něco navíc."
Rabkob se zachmuřeně díval na stůl. „Moje žena dobře ví, že mi lékař nařídil, abych ořechy nejedl. Na Rumalu není zvykem takhle plýtvat jídlem."
„Co s tím teď chcete dělat?" zeptal se agent.
Rabkob váhal. Vzpomněl si, co mu říkal Aboyer včera večer o jeho ženě. Ptal se ho, jestli na ní nepozoroval nějakou změnu.
„snuji ořech kapitánovi lodi," rozhodl se. „At' ho dá rozdělit mezi posádku. Nerad bych, aby zůstal bez užitku.
Hlavní rozvodný z Rumalu položil ořech na tácek a otevřel dveře kabiny. Kadet Holl uhnul z cesty před oblakem zápachu.
„Pane!" zakoktal. „Co pro vás mohu udělat, pane?"
„Doveďte mě na můstek," přikázal mu Rabkob.
Holl cítil, jak mu pach vhání slzy do očí. Zdráhavě se podíval na ořech, který vypadal jako velký ananas. Aboyer mu nenápadně pokynul, aby hostu vyhověl.
„Pojďte prosím za mnou, pane," zakrákoral kadet a snažil se jít co možná nejdál před oběma muži.
„Posádka jistě ocení, že jim ořech věnuji," řekl Rabkob.
„To člověk u kosmonautů nikdy neví," odpověděl Aboyer diplomaticky. „Jsou to ostří hoši a někdy bývají dost nevděční."
„No, tohle není jen tak ledajaký dar," prohlásil Rabkob pyšně, vědom si dobrého skutku.
Kadet Holl před nimi zmizel v antigravitační šachtě. Aboyer by byl také nejraději utekl, ale neurčité podezření ho přimělo setrvat po boku hlavního rozvodného. Vznesli se spolu šach
tou. Když vstoupili na můstek, Holl něco
vzrušeně vykládal kapitánovi. Major Hoan Thin, malý drobný Číňan, poslouchal Holla s trpělivým úsměvem.
Muži na můstku vzhlédli, když Rabkob s táckem v ruce zamířil k majorovi. Aboyerovi se zvedal žaludek a obával se, že je ve tváři celý zelený, ale věrně Rabkoba sledoval.
Agent viděl, jak se mění výraz přítomných mužů. Posměšný úšklebek ustoupil nechuti. Holl ustoupil stranou. Zřejmě kapitána varoval.
„Vítám vás na palubě MUTRASU," řekl Hoan Thin a usmál se na hlavního rozvodného. Pokud vůbec zaznamenal zápach, který se šířil z ořechu, dovedl se mistrovsky ovládat.
„Moje žena se dopustila neuvěřitelného omylu," prohlásil obřadně Rabkob, když majora pozdravil. „Přibalila mi do kufru tenhle ořech fria, i když ho nesmím jíst. Proto vás prosím, abyste plod předal kuchaři vaší lodi, aby posádka využila potravu bohatou na vitaminy."
Aboyerův obdiv pro Číňana ještě vzrostl, když viděl, jak KAPITÁN vzal plod z tácku s opatrnou úctou.
„Jménem posádky vám děkuji za váš dar," řekl.
„Jestli dovolíte, doprovodím vás do kuchyně a vysvětlím kuchaři, jak se ořech připravuje," nabídl se Rabkob.
Několik mužů na můstku zasténalo. Hoan Thin přikývl. Nesl ořech před sebou v natažených rukách, to ale ještě zvyšovalo obřadnost ceremonielu.
„Pojďte za mnou, pane," vybídl Rabkoba.
Aboyerovi nezbylo než jít za nimi. Na můstku se rozběhly ventilátory, které obnovovaly čerstvý vzduch. Hoan Thin šel první s ořechem v rukou, za ním Rabkob a nakonec Aboyer s Hollem. Aboyer byl přesvědčený, že pach ořechu už prosákl celou lodí.
Kuchař si v kuchyni spokojeně hvízdal. Netušil, co se na něj valí.
„Upozorněte pana Greavese na náš příchod, kadete Holle," poručil major. Holl si pospíšil dovnitř. Ihned nato vystrčil kuchař zrzavou hlavu ze dveří. Rychle se stáhl zpátky a zastrčil závoru na dveřích.
„Hned otevřete, Greavesi!" zavolal pronikavě major Hoan Thin.
Greaves začal bědovat a tvrdil, že se mu pokazí bábovka, kterou právě dělá, jestli otevře dveře.
„Vaše bábovka nás nezajímá," řekl netrpělivě HoanThin. Dal rozkaz Hollovi. Kadet otevřel dveře a Hoan Thin s ořechem vešel do kuchyně.
Rabkob užaslému kuchaři krátce vysvětlil recept a pak prohlásil:
„Myslím, že se teď můžu vrátit do své kabiny."
„Dovedu vás tam," nabídl se ochotně Holl.

Aboyer postával u dveří. Poslouchal Greavesovy nároky. Poslední, co kuchař řekl, bylo:
„Ani jako kapitán mi nemůžete přivalit do kuchyně sud močůvky, pane!" „Přeji si, aby tento ořech byl řádně připraven a předložen mužstvu nejdéle za tři hodiny, Greavesi," prohlásil nepohnutě Hoan Thin.
„Povede to ke vzpouře, pane," prorokoval Greaves.
Hoan Thin zamrkal na Aboyera a odešel. Greaves se nešťastně díval na agenta.
„Vy jste taky z tý bláznivý planety,kde rostou takovýhle nechutný věci?" zeptal se.
Aboyer zavrtěl hlavou. „Já jsem Pozemšťan."
„Nechápu, že dobrovolně snášíte ten pekelnej smrad," divil se Greaves.
„Čekám, až tu věc rozkrojíte," vysvětlil Aboyer.
Greaves se na něj díval s otevřenými ústy.
„Až to rozkrojím?" ptal se nedůvěřivě. „Nedotkl bych se toho ani v ochranným obleku."
Aboyer vešel do kuchyně a popadl nůž na kosti. Položil ořech na prkénko a sekl do něj. Ořech praskl. Aboyer hmatal v dřeni, až narazil na odpor. Za okamžik držel v prstech kovovou kostku.
„Odejdu z lodě," naříkal Greaves. „V týhle kuchyni už nikdy vařit nebudu."
Aboyer zamyšleně pozoroval záhadnou věcičku, kterou vytáhl z ořechu. Pak ji zabalil do kusu papíru a odešel z kuchyně. Greaves tu zůstal s rozseknutým ořechem a neřešitelným úkolem,jak z té páchnoucí hmoty připravit poživatelné jídlo.
Agent šel rovnou na můstek. Tam vybalil kostku z papíru a hodil ji na stůl s mapami.
„Tady je něco pro vás, majore!" oznámil.
Číňan vzal záhadný předmět do ruky a prohlédl si ho. Pak ho předal prvnímu důstojníkovi.
„Co je to?" zeptal se Hoan Thin.
„Kdybych to věděl, měli bychom po starostech," řekl Aboyer. „Ta věcička byla uvnitř ořechu, který přinesl na palubu Rabkob."
„Jako bomba to nevypadá," poznamenal Durac.
„Vy myslíte, že administrátor Rumalu chtěl něco do lodi propašovat?" zeptal se kapitán.
,:To by nám asi nedal ořech do rukou," odpověděl Aboyer. „Řekl bych,
že někdo chtěl Rabkoba využít, aby dostal tuhle věc na Zem, i když nevím proč."
Hoan Thin zapnul interkom. „Bude lepší, když sem Rabkoba pozveme," navrhl.
O pár minut později přišel Rabkob na můstek. Rozrušilo ho, když mu Aboyer ukázal kovovou kostku a vysvětlil mu, kde ji našel.
„Myslíte, že s tím má něco společného moje žena?" zeptal se.
Hoan Thin na to neodpověděl.
„Znáte tu kostku? Viděl jste někdy něco podobného?" ptal se.
První rozvodný z Rumalu to popřel.
„Někdo chtěl tu věc s vaší pomocí dostat na Zem," vysvětlil Aboyer bezradnému kolonistovi.
„Myslíte, že někdo přinutil mou ženu, aby mi přibalila ořech do kufru?" chtěl vědět Rabkob. Aboyer viděl, že Rumalan se vážně obává o svou ženu. Agent si skousl ret. Nemělo smysl dál delegáta šetřit. Dříve nebo později se stejně dozví pravdu.
„Vaše žena věděla, co je v ořechu ukryto," řekl Aboyer důrazně. „Nejspíš sama dala kostku do dřeně."
Rabkob zaťal pěsti a chtěl se na Aboyera vrhnout. Hoan Thin ho popadl za paži a strhl ho zpátky.
„Proč by to má žena dělala?!?" vykřikl Rabkob zoufale. „Někdo ji k tomu určitě přinutil."
„Udělala to dobrovolně," prohlásil Aboyer. „A vůbec to není vaše žena."
Rabkob se obrátil k majoru Hoan Thinovi. „Ten člověk se zbláznil!" vykřikl.
Číňan sklopil hlavu. Předal kovovou kostku Duracovi a požádal ho, aby ji odnesl palubním vědcům k prozkoumání.
„Lituji, že vám to musím říct, ale vaši ženu pravděpodobně nahradili Mistři ostrovů duplikantem." Aboyer položil ruku Rabkobovi na paži. „Měl jsem to podezření už na Rumalu. Škoda, že jsem si je nechal pro sebe."
Rabkob vykročila zase se zarazil. „Musíme se hned vrátit a své ženě pomoci," hlesl.
Hoan Thin zavrtěl hlavou. „Lituji, ale to nepůjde," řekl. „Musíme se co nejrychleji dostat na Zem. Zdá se, že naši nepřátelé připravují útok na Terranii."
„Tak mi aspoň dejte k dispozici pomocný člun," žádal naléhavě Rabkob.
Hoan Thin neodpověděl. Rabkob mu vyčetl z tváře, že v současné chvíli není naděje na záchranu jeho ženy. Sotva cítil, když ho Aboyer vzal za paži a šetrně ho odváděl z můstku.
Hoan Thin se obrátil na vrchního radistu. „Hned jak se dostaneme do Sluneční soustavy, pokusíte se mě spojit s maršálem Mercantem. Potřebuji ihned mluvit se šéfem výzvědné služby."

✧✧✧

„Nechci tvrdit, že jsem vynikající vědec, pane," protahoval slova doktor Survine. „Přesto vám přibližně mohu říct, jaký význam ta věc má."

Hoan Thin zašel do malé laboratoře v lodi MUTRAS v doprovodu Aboyera. Kybernetik rozvážně otáčel předmět v prstech.
„Je to vypínač z neznámého materiálu, asi vyrobený Siganci. Součástky jsou mikroskopicky malé a mimořádně přesně vypracované."
„Výborně," řekl Aboyer. „Můžete nám povědět, co se s tím asi vypíná?"
„Nato bych musel mít lepší vybavení," prohlásil Survine a odložil kostku.
„Máte aspoň nějakou představu?" chtěl vědět Hoan Thin.
Kybernetik pokrčil rameny. „Budou vám něco platné moje představy? Předpokládám, že je to jen díl většího přístroje, protože jsou na něm patrné přípoje. Aboyer se podíval zděšeně na kapitána.
„To by mohlo znamenat, že Mistři ostrovů chtějí s pomocí účastníků konference propašovat nějakou zbraň do Terranie."
Hoan Thin vzal kostku a strčil ji do kapsy. „Zapomeňte na všechno, co jste tu viděl, slyšel a řekl," nakázal doktoru Survinovi.

4.

Když Aboyer vstoupil do malého konferenčního sálu velitelství galaktické výzvědné služby v Terranii, byli tam už Mercant, Rhodan, Atlan, major Hoan Thin, hlavní rozvodný z Rumalu a mutant Wuriu Sengu.
„To je pan Aboyer, agent, který našel kostku," představil ho Mercant. „Prosím,řekněte nám vše, co o té věci víte."
Aboyer vylíčil události na Rumalu a během letu zpátky. Perry Rhodan neklidně přecházel po místnosti.
„Po prvních výsledcích zkoumání můžeme s jistotou říct, že kovová kostka je součástkou nějakého většího vypínače," ujal se slova Mercant. „Někdo se~ pokouší prostřednictvím účastníků konference vpašovat do Terranie záhadný přístroj. Velmi pravděpodobně za tím stojí Mistři ostrovů. Podle výpočtů pravděpodobnosti jde o zbraň. Její druh a působení ale budeme moci určit, jen pokud získáme víc součástek."
Rhodan se zastavil a zeptal se Mercanta:
„Až dosud dorazilo do Terranie asi pět set účastníků konference. Myslíte, že u některých najdeme další součást
„Myslím, že ano. Nemůžeme si ovšem dovolit oficiálně nařídit prohlídky jejich zavazadel. Určitě by si stěžovali a začali by odjíždět."
„Nasadíme mutanty," navrhl Atlan. „Ti za pár hodin zjistí, co se v zavazadlech delegátů skrývá."
Aboyer to považoval za rozumný nápad. Mutanti mohli pracovat rychleji než nejschopnější detektiv nebo agent.
„Jistě, nasadíme mutanty," souhlasil Rhodan. „Nejdřív ale musíme vědět, že další díly opravdu existují. Velká akce mutantů by se mohla prozradit. Pošlete nejdřív někoho z vašeho oddělení, Atlane. Ať opatří aspoň druhou součástku přístroje. Potom vyšlu mutanty."
„Co když mého člověka odhalí?" ptal se Atlan.
„Nebude mít oficiální pověření. Pokud se nechá přistihnout, .bude zatčen jako zloděj," odpověděl Rhodan.
Mercant se podíval na Aboyera. „Co tomu říkáte?"
Aboyer si hodil nohu přes nohu. „Dostal jsem úkol dopravit bez úhony pana Rabkoba na Zemi," řekl. „Úkol jsem splnil."
„Nemůžeme rozšiřovat okruh zasvěcených," vysvětloval Mercant. „Proto je teď vaším úkolem obstarat druhou součástku zbraně."
Aboyer si ustaraně prohrábl šedivé vlasy. „Pokusím se o to," zamumlal.
Konference má začít za týden, uvědomil si. *Třeba ani žádná konference nebude.*

✧✧✧

„Mám tu objednaný pokoj," sdělil Aboyer robotovi v recepci hotelu Luna, kde bylo ubytováno dvě stě delegátů. Bylo krátce po půlnoci.
Robot vytáhl malý přístroj a změřil jeho mozkové kmitočty.
„Třetí poschodí, pokoj třiadvacet, pane," zaskřípal kovovým hlasem. „Než vyjedete nahoru, nastavíme dveře na vaši frekvenci."
Aboyer poděkoval. Zašel k baru a objednal si na pokoj láhev whisky. Počítal s tím, že se dnes v noci nevyspí. Věděl, že musí nejdřív najít služební místnost personálu. Tam jistě bude frekvenční klíč, který odemkne každé dveře.
Agent vyjel zdviží do třetího patra a procházel pomalu šerou chodbou, jejíž elastická podlaha tlumila ozvy kroků. Od Mercanta věděl, v kterých pokojích jsou delegáti ubytováni. Na tomhle poschodí jich bylo sedmnáct. Správa hotelu jim vyhradila především šesté patro.
Aboyer došel ke dveřím svého pokoje a koutkem oka se rozhlédl. Měl štěstí, služební místnost sousedila s jeho pokojem. Dveře se otevřely a Aboyer vstoupil do pohodlně zařízeného pokoje. Láhev whisky už stála na stole. Aboyer si nalil a oblečený si lehl na postel. Chvíli přemýšlel, pak vstal a šel do koupelny. Tam pustil sprchu a

dal se do práce. Odtrhl vodotěsnou fólii, která kryla stěnu. Pak zamířil sprchu na stěnu. Po deseti minutách horká voda rozpustila těsnění mezi panely a spláchla je jako hnědý kal do odpadu. Panely byly o něco větší než čtvereční metr a byly spojené šrouby. Aboyerovi trvalo čtyři minuty, než jeden panel odmontoval. Pak bez váhání prořízl tenkou tapetu, která ho dělila od sousední služební místnosti, a prolezl na druhou stranu.
Frekvenční klíče našel v nástěnné skříncе. Bylo jich tu sedm. Jeden si vzal a spokojeně se zašklebil.
Dal pozor, aby nezanechal stopy. Vrátil se otvorem ve stěně, přitáhl servírovací stolek tak, aby zamaskovalo díru v tapetě a tapetu opatrně slepil. Připojil zpět panel a nalepil fólii, kde byla. Až bude pokojská uklízet sprchu, nic podezřelého neuvidí.
Vrátil se do pokoje a natáhl se na postel. O hodinu později se vyklonil z okna, aby zjistil, ve kterých poko jích v šestém patře se ještě svítí. Až na dva bylo všude tma.
Oblečený, s univerzálním klíčem v kapse, vyrazil po schodech do šestého patra. Na konci schodiště se udýchaný zastavil a vyhlédl do chodby. Byla prázdná. Vytáhl klíč a šel ke dveřím prvního pokoje.
Chvíli měl strach, že to není správný klíč, ale pak se dveře otevřely. Aboyer vstoupil do temné místnosti. Dveře za ním zase zapadly. Slyšel oddechovat nějakého spáče.
Aboyer se zašklebil. Všude v hotelu jsou rozmístěné stráže,: které mají ochránit delegáty. Jistě jsou nepřetržitě v chodu citlivá čidla. A on se sem dostal prakticky beze všech technických pomůcek.
Neslyšně nahmatal postel neznámého. Z práce ve-výzvědné službě znal hmat, po kterém bude ten člověk hodinu spát, a až se vzbudí, nebude vědět nic o útoku. Nahmatal krk a stiskl. Muž zasténal a jeho tělo ochablo.
Aboyer rozsvítil a začal hledat. Vše po něm muselo zůstat tak, jak to bylo. Po deseti minutách věděl, že v tomto pokoji nebude mít štěstí. Musel do dalšího pokoje. Tím se zvyšovalo nebezpečí, že bude odhalen, ale nedalo se nic dělat. Teprve ve čtvrtém pokoji, který navštívil, zaznamenal úspěch. V zavazadle administrátora našel prastarý holící strojek, používaný snad ještě na některé koloniální planetě. Otevřel ho. Tam, kde měla být baterie, vlepil někdo podivné vřeteno. Aboyer je vyňal a strčil do kapsy. Pak zavřel strojek a vrátil ho zpátky. Podíval se na hodinky.
Byly čtyři hodiny ráno.
Šest dní před zahájením konference našel druhý díl tajemné zbraně. Jestli se mu povede bez překážek odejít z hotelu, dají se za pár hodin do práce mutanti. Pak je jen otázkou času, kdy bude kompletní zbraň sestavena:
A možná právě o to Mistrům ostrovů jde, pomyslel si Aboyer sklíčeně.

5.

Allan Mercant zapnul videofon, který spojil jeho kancelář s centrálou mutantů. Objevil se jejich šéf John Marshall.
„Dobré ráno, Johne," pozdravil ho Mercant. „Jak to u vás vypadá?"
Včera ráno přinesl Aboyer kovové vřeteno z hotelu Luna. Perry Rhodan hned vyslal do hotelu všechny mutanty, kteří tu byli. V noci se asi hotel podobal strašidelnému zámku.
„Skoro všichni už se vrátili," odpověděl Marshall. „Máme pohromadě devětadvacet součástí. Každou chvíli čekám odborníky. Ted' už si snad uděláme představu o funkci přístroje."
Mercant polekaně vyskočil.
„Ta věc se v žádném případě nesmí smontovat v Terranii," zvolal. „Nevíme, co by mohla způsobit. Mohli bychom vyvolat katastrofu, která by se nedala zastavit. Bude nejlepší, když k tobě přijdu, Johne."
„Rabkob a Aboyer už jsou také tady," informoval ho Marshall.
„Aboyer?" podivil se Mercant. „Myslel jsem, že se včera vrátil domů." Ukončil hovor a chystal se k odchodu.
Jeho tajemník ho upozornil, že v předpokoji na něj už dlouho někdo čeká.
„Kdo to je?" zeptal se Mercant. „Chán z Dallnaru," řekl tajemník.
Vtom už se rozletěly dveře a chán z Dallnaru vpadl dovnitř. Mercant v něm poznal jednoho z delegátů. Dallnar byla nevelká planeta, na níž si dvacet tisíc kolonistů žilo jako v ráji.
Chán z Dallnaru byl středně vysoký tlouštic s růžovými tvářičkami a s řasami příliš dlouhými, než aby mohly být pravé.
„Ukradli mu krabici s kloboukem," vysvětloval chvatně tajemník. „Žádá, abychom hned zahájili pátrání. Cenný klobouk byl zdobený drahokamy.«
Konečně ze sebe vyrazil pár slov i chán. Vyslovil astronomickou částku jako výši požadované náhrady.
„Za tolik peněz si koupíte všechny klobouky v galaxii," usoudil pobaveně Mercant.
„To je všechno, co mi řeknete?" hudroval chán. „Významný občan Impéria je na téhle mizerné planetě okraden, a vrchnost se tomu směje."
„Vrchnost téhle mizerné planety má jiné starosti, než se hojit za vaším směšným kloboukem," vysvětlil mu Mercant.
Chánovi to vyrazilo dech a než byl zase schopen řeči, Mercant byl pryč. „Ještě nebylo řečeno poslední slovo," vyhrožoval chán z Dallnaru mladému tajemníkovi.
Měl pravdu. Ovšem jeho klobouk přišel na přetřes z docela jiných důvodů, než si chán představoval.

✧✧✧

Aboyer se znovu podíval na stůl, kam Marshall vyložil jednotlivé součástky, nalezené v zavazadlech delegátů. Bylo jich dvacet devět, ale nikdo nevěděl, jestli je tím zbraň kompletní.
Marshall, Rhodan a Atlan stáli kolem stolu. Vědci diskutovali v koutě místnosti, ale z jejich gest bylo jasné, že jsou bezradní.
Krumar Rabkob, hlavní rozvodný z Rumalu, seděl vedle Aboyera v křesle. Vypadal zcela apaticky. Nejspíš se od svého příletu na Zemi nevyspal. Aboyerovi ho bylo líto.
U dveří se zhmotnil teleportér Ras Čubaj. V ruce držel drobný předmět. Rhodan ho od něj vzal.
„Tohle je třicátá součástka záhadného přístroje," řekl Rhodan a položil kovový váleček na stůl.
V tom okamžiku měl Aboyer dojem, že se předměty na stole samy od sebe pohnuly. Bezděky zadržel dech. Rhodan couvl. Aboyer rychle pochopil, že ho smysly neklamou. Kovové dílky na stole se pohybovaly a zapadaly do sebe. Atlan reagoval nejrychleji.
„Poplach!" vykřikl. „Dejte hned vyklidit budovu a evakuovat tuto část města!"
Aboyer sebou trhl při slově evakuace. Jestli je ta záhadná věc opravdu zbraň, jsou nanejvýš ohroženi.
„Ještě žijeme," řekl Rhodan s vynuceným úsměvem. „Ale udělali jsme chybu, která nás může stát život."
Popadl složený předmět a běžel s ním ke dveřím. Přitom se málem srazil s Aboyerem.
„Umíte řídit kluzák?" zeptal se udýchaně.
Aboyer se bezděčně zašklebil. „To je otázka!" vyhrkl.
„Pane!" zavolal jeden z vědců. „Trváme na tom, abychom mohli pokračovat ve výzkumu."
„Později!" odpověděl Rhodan. „Ted' musíme mít ten přístroj z krku, než spustí!"
Kývl na Aboyera a společně vyběhli z místnosti. Venku potkali Mercanta, který právě vystupoval z výtahu. Šéfovi výzvědné služby stačil jediný pohled na to, co Rhodan držel v rukou, a pochopil, k čemu došlo.
„Chtěl jsem tomu zabránit," řekl. „Zřejmě jdu pozdě."
Rhodan s Aboyerem vstoupil i do výtahu. Mercant je následoval.
„Co chcete dělat teď, pane?" zeptal se.
„Zkusím ten přístroj dostat do kosmu, než se něco stane."
Výtah je vyvezl do nejvyššího poschodí. Vyšli na přistávací plochu na střeše. Rhodan nastoupil do jednoho přistaveného kluzáku a držel předmět opatrně v obou rukách. Aboyer si sedl na místo pilota, Mercant dozadu.
Než Aboyer odstartoval, Rhodan už zapnul rádiové spojení.
„Leťte ke kosmodromu!" přikázal Rhodan Aboyerovi, když se kluzák zvedl. Aboyer viděl z kabiny, jak na střechu vyběhl Atlan s Marshallem a jedním z vědců a běží k jinému kluzáku. Rhodan to také zpozoroval.
„Měli radši zůstat tady," zamumlal nespokojeně. „Není třeba, aby se tolik lidí vystavovalo nebezpečí."
„Tu věc mohl na kosmodrom odnést teleportér, šéfe," připomněl Mercant. „Proč tak riskujete?"
„Něco musím taky zařídit sám," odpověděl sarkasticky Rhodan.
„Kolika dopravních přestupků se smím dopustit, pane?" zeptal se Aboyer.
„Kolika chcete," řekl Rhodan. „Jenom srážka by se nám nehodila."
Aboyer spokojeně přikývl. Nejvyšší rychlostí se řítil nad střechami. Nedbal na světelné signály. Za ním se ozývaly klaksony ostatních účastníků dopravy.
Rhodan mluvil s hlavní kontrolní věží kosmodromu. Požádal, aby mu připravili ke startu automatickou kosmickou lod'. Za chvíli dostal souřadnice, kde lod' čeká.
Aboyer přistál vedle ní přesně za dvanáct minut. Rhodan vyskočil a před udivenými zraky několika techniků do lodi vběhl. Za okamžik se vrátil a dal pokyn k startu.
Tři muži sledovali Korvetu, až se jim ztratila v mracích.
„Poletí až k dráze Pluta a tam zpomalí," řekl Rhodan. „Jestli během několika hodin k ničemu nedojde, poletíme s vědci za ní a podíváme se, co naše skládanka dělá."
„Možná se mýlíme," usoudil Mercant. „Nemusí to být nutně zbraň."
Přistál druhý kluzák. Atlan, který z něho vylezl, si nevrle měřil svého pozemského přítele.
„Pořád ještě jsou hrdinové," řekl výsměšně.
„A blázni, kteří je vozí." „Zbavili jsme se našeho nalezence," řekl Rhodan spokojeně. „Doufám, že se za ním brzy vydáme, abychom zjistili, co umí a kdo nám ho poslal."
Další hovor znemožnilo vytí sirén. Přistávaly tři policejní kluzáky. Mercant se obrátil na Aboyera.
„Doufám, že máte u sebe pilotní průkaz," řekl.
Aboyer s politováním pokrčil rameny. „Ten mi odebrali už dost dávno," přiznal barvu.

6.

„Pravděpodobně jste vůbec nemuseli tolik pospíchat," řekl doktor Fran Hauser, vedoucí týmu odborníků, kteří sestavovali jednotlivé d1y podivného přístroje. „Jsme přesvědčeni, že zbraň ještě není kompletní. Kdybyste nám nechali trochu víc času, už jsme mohli vědět, které díly ještě chybí."

Perry Rhodan nemohl potlačit úsměv. Byl zvyklý, že vědci mívají prapodivné názory, a Hauser nebyl výjimkou. Vůbec nebral v úvahu nebezpečí, jemuž byla Terrania vystavena.
Velký administrátor se podíval na hodinky. Automatická lod' odletěla před šesti hodinami. Čekala teď na určeném místě za dráhou Pluta. Rhodan, Atlan, Mercant, Rabkob, Aboyer a vědci se nalodili na rychlý křižník MUTRAS. Jeho kapitán, major Hoan Thin, byl připraven ke startu. Vědci byli netrpěliví; nevěřili, že by záhadný předmět znamenal nebezpečí.
„Nenecháme vědce dál čekat," obrátil se Rhodan na majora. „Odstartujte."
Když se přiblížili k automatické lodi, pomocí televizních kamer nahlédli do jejího nitra. Zbraň ležela tam, kam ji Rhodan položil. Nic se na ní nezměnilo.
„Naše předpoklady se potvrdily," prohlásil doktor Hauser. „Můžeme zbraň ohledat."
Asi po dvou hodinách se vědci ozvali z druhé lodi. Když Rhodana zavolali na můstek, stál už u obrazovky Mercant a Atlan.
„Tak co?" zeptal se Rhodan Arkonidana.
„Hauser měl pravdu," odpověděl Atlan.. „Zařízení nejí ještě kompletní."
„Kolik součástek chybí?" chtěl vědět Rhodan.
„Jedna." „Jsem si jistý, že mutanti prohledali zavazadla všech delegátů," namítl Allan Mercant.
„Třeba se některý delegát opozdil a ještě nedorazil," uvažoval major Hoan Thin.
„Ne!" zvolal najednou Mercant. „Chybějící součástku měl chán z Dallnaru."
Rhodan se na něj překvapeně podíval. „Jak to víte, Allane?"
Mercant mu stručně popsal příhodu se zmizelou krabicí na klobouky. „Zřejmě se nám v Terranii potlouká nějaký zloděj," hádal Mercant. „Udělal jsem chybu, že jsem chánovo oznámení nebral vážně."
Rhodan řekl: „Musíme chána z Dallnaru najít. Třeba má nějaké podezření, kdo mu mohl klobouk vzít."
Mercant přikývl.
„To je úkol pro vás, Aboyere," řekl. „Dallnarci nemají moc dobrou pověst, pane," připomněl Aboyer.
„Proto posílám právě vás," zasmál se Mercant. „V tomhle směru se od Dallnarců nelišíte."
V recepci hotelu Bennerton se Aboyer dověděl, že si chán pronajal apartmá. Bylo krátce před půlnocí a tedy dost pozdě na návštěvy, ale na to nemohl agent brát ohled. Na jeho první zaklepání nikdo nereagoval. Když zaklepal podruhé, ozvalo se uvnitř zlostné mračení.
Aboyer rozrazil dveře. Uprostřed pokoje stál tlouštic a pokoušel se přepásat si župan.
„Kdo vám dovolil takhle sem vpadnout?" rozčiloval se chán.
„Slyšel jsem jasně, jak říkáte: Dál!" tvrdil klidně Aboyer. „Přišel jsem kvůli vašemu klobouku."
„Aha!" uklidnil se chán. „Vy jste hotelový detektiv?"
Aboyer zavrtěl hlavou. „Jsem člen galaktické výzvědné služby," vysvětlil.
„A proč nemáte uniformu?To všichni vaši agenti běhají v texaskách a roláku."
Aboyer mlčky ukázal svůj průkaz. Chán ho dlouze studoval.
„Je to dost, že se někdo začal o tu záležitost zajímat," prohlásil. „Už jsem poslal do tisku otevřený dopis a stěžoval jsem si na chování vašich lidí."
Ještě tohle! myslel si Aboyer.
„Dáte si něco?" zeptal se chán, teď už vlídněji.
„Whisky," odpověděl Aboyer. „Objednejte raději celou láhev."
„To ji vypijete najednou?" ptal se zděšeně chán.
„To jistě ne," uklidňoval ho Aboyer. „Zbytek si vezmu s sebou domů."
„Divné mravy," bručel chán. Přesto zvedl telefon a whisky objednal. Za minutu už tu byl obsluhující robot s láhví.
„Máte tušení, kdo vám mohl klobouk odcizit?" zeptal se Aboyer, když se usadili.
Tlouštík vzrušeně vyskočil a málem převrhl nalitou whisky.
„To nebyl nikdo jiný než Barquillero!" zvolal. „Ten mizera zklamal mou důvěru!"
„Uklidněte se," doporučil mu Aboyer. „Zdržujete pátrání."
„Ano, to je pravda." Chán byl rázem klidný.
„Kdo je Barquillero?" chtěl vědět Aboyer.
„Galaktický obchodník. Letěl se mnou k Zemi ve stejné lodi. Měl tu vyřídit nějaký obchod. Divím se, že s těmi Skokany vůbec někdo obchoduje."
„Proč myslíte, že váš klobouk ukradl právě on?"
„Protože jsem udělal tu chybu, že jsem se mu s ním pochlubil. Díval se na něj velmi chtivě. Když jsme vystoupili z lodi, zmizel Barquillero beze stopy. Nemůžu mu ani nic dokázat."
„To nebude zapotřebí," řekl Aboyer a vstal. Brzy se dozvíme, jestli bylo vaše podezření oprávněné."
„Jestli mi klobouk přinesete zpátky, zapomenu na všechna příkoří, která se mi v Terranii stala," sliboval chán.
„Lepší bude, když zapomenete na náš rozhovor," navrhl Aboyer a sebral ze stolu skoro plnou láhev whisky.
„Kterou lodí jste přiletěl na Zem?"

„Byla to HOUSTON," řekl chán. Aboyer se rozloučil a odešel z hotelů. Dal se zavézt na kosmodrom. Když vystupoval a platil, přidal pilotovi kluzáku načatou láhev whisky.
„Noční příplatek," řekl.
„Zajímavé spropitné," kroutil hlavou udivený muž.
V centrále letiště si Aboyer vyžádal seznam cestujících lodi HOUSTON ze 24. března. Našel v nich jméno Barquillero. Přihlížející úředník se ho zeptal:
„Hledáte tohohle Skokana?" Aboyer přisvědčil. „Potřebuji vědět, kde je teď." „Okamžik," řekl úředník. Vrátil se s jiným seznamem.
„Tohle jsou pasažéři skokanské lodi TANTEK III," řekl. „Tady je váš cestující. Lod' odletěla včera."
Jako cíl letu byla uvedena soustava Vega. Předtím měla ještě lod' přistát na Marsu.
Aboyer požádal, aby směl použít videofon, a podařilo se mu dostat přímé spojení s Mercantem. Stručně mu vylíčil, co se dozvěděl.
„Takže chánův klobouk nejspíš letí do Vegy," konstatoval Mercant. „A s ním poslední součást té zatracené zbraně."
„Vypadá to tak," souhlasil Aboyer. „Vraťte se sem do centrály," požádal ho Mercant. „Já už zařídím ostatní."
„Jestli dovolíte, rád bych se do zítřka vyspal," odpověděl Aboyer.
„Jak chcete." Mercant ukončil hovor. O půl hodiny později vystartovalo z oběžné dráhy Pluta několik eskader solární flotily a pronásledovaly TANTEK III. Na Zemi už bylo 29. března. Někde v galaxii si Mistr ostrovů Miras-Etrin spokojeně zamnul ruce.
Impulzy, které přijímal, svědčily, že jeho plán vychází přesně, jak si přál.

✧✧✧

Odpoledne 29. března našly a zastavily pozemské flotily skokanskou lod' TANTEK III. Barquillero byl zatčen a vyslechnut. Přiznal se ke krádeži a klobouk vydal. Skokanská lod' pokračovala v letu. Téhož dne večer byla poslední součástka v rukou doktora Frana Hausera. Jeden z drahokamů, jimiž byl chánův klobouk vyzdoben, bylo krystalické relé.
Rhodan s Hauserem se neshodli na dalším postupu. Rhodan chtěl se součástkou poslat robota a předpokládal, že se dílek zase sám včlení do celku. Hauser trval na tom, že u toho musí být některý vědec.
Znovu se všichni sešli na palubě lodi MUTRAS. Major Hoan Thin řídil rychlý kurýrní křižník co nejblíže k automatické lodi, která měla na palubě podivný přístroj. Robot vybavený velkou kamerou byl naprogramován a vyslán se součástkou. Doktor Hauser a jeho skupina se shromáždili na můstku MUTRASU, aby mohli sledovat, k čemu dojde, až bude přístroj kompletní.
„Možná vyvoláme obrovskou katastrofu," mručel Mercant.
„Tomu nevěřím," odmítl Hauser důrazně. „Součástky vodící energii mají tak malou kapacitu, že nemohou mít větší dosah než dvacet až třicet mil."
Napjatě sledovali, jak robot vstoupil do automatické lodi a položil chybějící součástku vedle zbraně. Opakovalo se to, co na Zemi. Krystal se volně vznesl a připojil k přístroji. Netrvalo to víc než deset vteřin.
„Rád bych věděl, jak to dělají," řekl zamyšleně doktor Hauser. „Každý dílek je sice nabitý určitou energií, ale to nevysvětluje přesnost, s jakou do sebe zapadají." Ohlédl se po Rhodanovi, který stál za ním.
„Vidíte, že se nic nestalo, pane," řekl. „Dovolte nám tam letět a přístroj si prohlédnout."
Rhodan striktně odmítl a dal naopak pokyn, aby se MUTRAS od automatické lodi vzdálil. Ze vzdálenosti tři tisíce mil vyslali impulzy, které podle vědců měly přístroj uvést v činnost.
Vůbec nic se ale nestalo.
„V ničem jste udělali chybu, doktore!" vyhrkl Mercant.
„Vyloučeno," odmítl Hausner. Majore, leťte blíž."
Hoan Thin se tázavě podíval na Rhodana. Ten přikývl. Když byli padesát mil od automatické lodi, zachytily měřící přístroje slabé impulzy.
„Ultrazvuk," zjistil Hauser, když byly impulzy vyhodnoceny. „Přece jen je to zbraň."
„Co je na ultrazvuku nebezpečného?" divil se Atlan.
„Kmity mohou být tak zesíleny, až poškodí lidský mozek," vysvětlil Hauser.
„Tady něco nesouhlasí," řekl Atlan tiše. Zatáhl Rhodana stranou. „Proč by si atentátník dal takovou práci, aby propašoval do Solární haly poměrně neškodnou zbraň? Kromě toho žádný delegát si nebere zavazadlo s sebou na zasedání."
„Proč nás tohle nenapadlo dřív?" Rhodan stiskl rty. Udělali vážnou chybu.
„Musíme hned zpátky na Zem," konstatoval Atlan.
„Doufejme, že nepřijdeme pozdě," řekl Rhodan. Vrátil se do křesla vedle pilota. „Už se o zbraň nestarejte, majore. Vracíme se na Zem."
„To nemyslíte vážně!" vyskočil doktor Hauser. „Nejdřív musíme tu zbraň prozkoumat. Celou dobu nám vykládáte, jak je důležitá pro Impérium, a teď odletíme bez ní?"

„Můžete si ji vyzvednout později," řekl Rhodan. „Za pár minut je v Terranii půlnoc. Zítra je třicátého března. Ještě aspoň čtyři dny jsem vrchním velitelem a vy musíte poslouchat moje rozkazy, Ať jim rozumíte nebo ne."

8.

Toho rána vstupoval Aboyer do budovy velitelství výzvědné služby pevně odhodlán vrátit průkazku. Svůj úkol už splnil, a nezajímalo ho, co bude dál.
Vystoupil z výtahu ve třetím patře a šel chodbou. Náhle před ním vyšel ze stěny muž, zasténal a padl. Aboyer se na něj nerozhodně díval. Šel k němu blíž a viděl, že muž musel vystoupit z rozdělovače energie, který byl vestavěn ve stěně.
Aboyer už toho hodně slyšel o bratrech Woolverových, ale teď to bylo poprvé, co jednoho z obou mutantů viděl na vlastní oči. Bezradně se rozhlédl, ale chodba byla jinak prázdná. S námahou otočil těžké tělo na záda. Woolver měl ošklivé popáleniny v obličeji a na rukách.
Aboyer vyskočil a vrazil do nejbližších dveří. Díval se do tváře překvapeného úředníka.
„Pojďte sem!" vykřikl. „Něco se stalo: „Kdo jste?" zajímal se muž.
„Jmenuji se Aboyer. Venku leží jeden z dvojčat Woolverových. Je v bezvědomí a popálený."
Úředník vyběhl na chodbu a sklonil se nad bezvládným tělem.
„Je to Rakal," řekl. Šel k poplachovému zařízení vedle výtahu a uvedl je v činnost. Ze všech dveří vybíhali do chodby pracovníci.
„Co kdybyste zavolal lékaře?" navrhl zlostně Aboyer.
Konečně uviděl Mercanta, jak se prodírá mezi přihlížejícími. Mercant hned poznal muže ležícího na podlaze.
„Zavolejte Wolkova," poručil jednomu z mužů. „Rychle!"
Úředník, do jehož kanceláře předtím Aboyer vnikl, na něho ukázal a hlásil Mercantovi: „Tenhle muž ho našel, pane."
„Přišel jsem vrátit průkaz," vysvětloval Aboyer. „Když jsem vystoupil z výtahu, zhmotnil se mutant z rozdělovače a hned se zhroutil."
Mercant přikývl a poslal všechny zpátky k jejich práci.
„Rád bych věděl, odkud přišel," řekl Aboyerovi. „Asi něco našel a přitom se zranil."
„Myslel jsem, že zbraň už je dávno kompletní a zneškodněná," podivil se Aboyer.
„To ano," přisvědčil Mercant. „Ale podle nás to byla jen zástěrka, která měla odlákat naši pozornost od útoku většího rozsahu."
„Tak vy myslíte, že Woolver přišel na stopu něčemu většímu?" Aboyer myslel na to, že dnes je 30. března. Jestli jsou účastníci konference i nadále ohroženi, nezbývá moc času na odvrácení nebezpečí.
V té chvíli přišel doktor Wolkov, takže otázka zůstala bez odpovědi. Malý,nervózní muž rychle vyšetřil Woolvera.
„Popáleniny nejsou tak zlé, pane," řekl Mercantovi. „Zřejmě ho zasáhlo nedlouhé, ale silné ozáření, které u něj vyvolalo šok. Dáme mu plazmovou koupel a za pár dní bude jako nový."
„Musíte ho probudit z bezvědomí, doktore, abychom se dozvěděli, co se stalo," žádal Mercant.
Sotva dali Woolvera dopravit na ošetřovnu, zabzučel videofon. Byl to hovor pro šéfa výzvědné služby. Na obrazovce se objevil muž v uniformě. Bylo vidět, že je rozrušený.
„Volám z třetího policejního okrsku, pane," hlásil. „Dva policisté na obchůzce našli muže s popáleninami. Myslím, že je to mutant Wuriu Sengu. Je v bezvědomí."
Mercant se otočil a významně se podíval na Aboyera. „To je druhý případ," řekl potichu. Pak pokračoval v hovoru. „Pošlu vám tam sanitku. Rozhodně k němu nepouštějte žádného soukromého lékaře."
Hned jak zařídil, co bylo třeba, zavolal Mercant na velitelství sboru mutantů a požádal, aby byli všichni mutanti, kteří jsou v nějaké záležitosti venku, odvoláni.
„Mistři ostrovů dobře vědí, že bez mutantů nenajdeme součásti jejich druhé zbraně," uvažoval. „Proto se pojistili a zabezpečili jednotlivé díly proti parapsychickým vlivům."
Aboyer zvolna přikývl. Situace vypadala nebezpečně pro celé Impérium. Na ošetřovnu přišli Rhodan, Atlan a Marshall. Mercant jim stručně vylíčil, co se stalo.
„Tak Sengu taky," řekl Rhodan trpce. „Dobře, že jste mutanty odvolal. Dali jsme jim úkol ještě jednou pečlivě prohledat zavazadla delegátů. Měli se tentokrát zajímat o oblečení, které budou mít delegáti na sobě v den konference. Jedině tímto způsobem by účastníci mohli pronést do Solární haly součástky nějaké nebezpečné zbraně."
„Takže Woolver a Sengu něco našli," řekl Atlan. „Ted' jen aby byli schopní povědět nám, kde to bylo."
„Woolver bude v bezvědomí možná ještě několik hodin," poznamenal doktor Wolkov.
„Promluvím s ostatními mutanty," navrhl Marshall. „Třeba budou vědět, kde Rakal hledal."
Byl ohlášen příjezd sanitky. Přinesli popáleného Wuria Sengua a uložili ho na připravené lůžko. Byl stále v bezvědomí.

„Mám začít s léčbou plazmatem?" ptal se Wolkov Rhodana. „Čím dříve se začne, tím menší budou následky zranění. Musíte ale počítat s tím, že dřív než třetího dubna s nimi nebudete moct mluvit."
„Začněte s léčbou, doktore," rozhodl Rhodan. „Nesmím ohrožovat jejich zdraví kvůli informaci, kterou potřebujeme. My teď odtud odejdeme a počkáme si, co se Marshall dozví od dalších mutantů."
Aboyer šel za ostatními do malé konferenční místnosti. Atlan promluvil praní.
„Nezbývá nic jiného, než konferenci odložit."
„Víš, co by to znamenalo, starouši," odpověděl Rhodan. „Supové čekají jen na to, až mě jim velcí finančníci předhodí. Jakákoli změna termínu konference by znamenala konec naší politiky."
„Radši podstoupíš riziko, že budeš poražen před víc než tisíci delegáty?" vrtěl hlavou Atlan. „Jestli přijde k úrazu jediný administrátor, kolonie tě dotlačí k odstoupení. Ani pozemští poslanci tě nebudou podporovat, protože vědí, že bez kolonií by byli izolováni."
„Konference se bude konat třetího dubna," trval na svém Rhodan.
„A co druhá zbraň Mistrů ostrovů?" namítl Mercant.
„Musí být zneškodněna," prohlásil Rhodan rozhodně. „Není jiná cesta."
„Hlavou zeď neprorazíš," posmíval se mu Atlan.
„To je pravda," řekl Velký administrátor. „Ale můžu se aspoň rozběhnout."
Aboyer se bezděky podíval na stolní kalendář. Bylo po jedenácté dopoledne 30. dubna 2405. Perrymu Rhodanovi zbývalo ještě asi devadesát hodin, prorazil hlavou zeď.
Agent schoval zpátky do kapsy průkazku, kterou až dosud žmoulal v ruce. Vždycky si myslel, že mu do veřejných věcí nic není. Ale od tohohle nemohl dát ruce pryč.
„Všichni mutanti se vrátili," oznámil John Marshall, který právě vešel. „Tronar Woolver říkal, že jeho bratr šel do hotelu Bennerton."
„Nebylo by moudré posílat tam mutanty," zauvažoval Rhodan. Obrátil se na Atlana. „Vezmeme si to na starost sami, co říkáš, příteli?"
„Myslím, že budete potřebovat pilota, pane," nenápadně se nabídl Aboyer.

✧✧✧

Aboyer přistál s kluzákem na střeše hotelu Bennerton. Všichni tři vystoupili a sjeli výtahem do přízemí. Vedení hotelu jim dalo k dispozici malou místnost za recepcí. Tam se podle Rhodanova plánu oblékli do tmavozelených overalů pracovníků údržby. Mercant předem do hotelu zavolal a ohlásil je jako tři své agenty. Měli prověřovat vizifonní přípojky v pokojích.
„Většina delegátů touhle dobou nebude ve svých pokojích," řekl Rhodan,když si zapínal kombinézu. „To nám ulehčí práci. Začnu v prvním poschodí, Atlan si vezme druhé, Aboyer třetí. Nezapomeňte si nářadí."
Aboyer si vzal malý kufřík s nářadím a zasmál se. Poprvé po letech měl na sobě něco jiného než rolák a texasky. Dokonce i holínky tu musel nechat.
Vešel muž z vedení hotelu a předal jim tři frekvenční klíče.
„Požádali jsme všechny přítomné administrátory, aby uvolnili své pokoje, dokud v nich budete pracovat," řekl.
„Výborně," ocenil to Rhodan. Vyhrnul si rukáv blůzy a poklepal na malou vysílačku na zápěstí.
„Nezapomeňte hned zavolat, když něco zjistíte," řekl Aboyerovi. Šedovlasý agent přikývl a vyšel z po koje. Jeden hotelový host s ním jel výtahem, ale nevšímali si jeden druhého. Když Aboyer vystupoval ve třetím patře, uvědomil si nebezpečí, které mu možná hrozí. Před očima se mu vybavili dva zranění mutanti.
Zaklepal na dveře prvního pokoje. Někdo ho vyzval ke vstupu. Aboyer si otevřel frekvenčním klíčem a čekal, až se dveře odsunou stranou. Nějaký velký muž stál u okna a díval se dolů na ulici. Když slyšel Aboyerovy kroky, zvolna se otočil. Měl zjizvenou tvář. Aboyer byl přesvědčený, že část nosu má nahrazenou bioplastem. Vlasy byly určitě paruka.
„Vy jste ten montér, o kterém mi říkali," konstatoval administrátor z Torva. „Dejte se do práce. Mě si nevšímejte."
Aboyer postavil kufřík s nářadím na stůl. „Musím vás požádat, abyste odešel," řekl lhostejně. „Je to poměrně nebezpečná práce. Dochází často k úrazům, když se v naší blízkostí pohybují nechráněné osoby."
„Já pocházím z Torva," prohlásil delegát. Pronikavě se na Aboyera díval. „To je jedna z nejžhavějších planet, které kdy lidstvo kolonizovalo. Myslíte, že mi vaše neškodná práce může ublížit?"
Aboyer se zamyšleně podrbal na zátylku. „Mám svoje předpisy, pane," řekl omluvně. „Jestli neopustíte pokoj, nesmím začít pracovat."
Administrátor z Torva pokrčil rameny a vyšel z pokoje. Když za ním zapadly dveře,Aboyer je hned frekvenčním klíčem zamkl. Teprve teď se mohl dát do práce.
„Nejdřív se podíváme na vycházkový oblek našeho přítele," zamumlal si. Otevřel skříň ve zdi a vybral šaty, o nichž předpokládal, že si je delegát obleče na konferenci. Hodil je na stůl a vytáhl z kufříku malý, ale velmi citlivý detektor kovu. Prohlédl bezvýsledně kabát i kalhoty a pověsil je zpátky do skříně.
Zbývalo prověřit opasek.

Byl celý kovový, takže detektor mu nebyl k ničemu. Nechal proklouznout články opasku mezi prsty, až došel ke sponě ve tvaru hadí hlavy. Připadala mu provedená neohrabaně a nedbale, ale vkus nemusel být na všech planetách stejný.
Agent opatrně přezku ohmatával. Poklepal na její zadní stranu. Hadí hlava byla dva centimetry silná, dost masivní pro obyčejný opasek. Aboyer zatlačil na jedno hadí oko.
Spona se rozskočila. Aboyer couvl a upustil ji. Na podlahu se vykulil malý váleček. Aboyer zapnul vysílačku.
„Něco jsem našel, pane," řekl tlumeně.
„Kde jste,Aboyere?" ptal se Rhodan.
„V prvním pokoji proti výtahu."
„Stalo se vám něco?"
Aboyer se zasmál. „Nestalo, pane. Ta věc ještě leží na podlaze. Ani se toho nedotknu."
„Nechte to ležet, dokud nepřijdeme," přikázal mu Rhodan.
„Ještě něco, pane," pospíšil si Aboyer. „Administrátor z Torva stojí na chodbě a čeká, až budu hotov. Zamkl jsem dveře, aby mě nepřekvapil."
„Nevadí, stejně přijdeme," oznámil Rhodan. „Odemkněte a řekněte tomu chlapíkovi, že čekáte dva kolegy, kteří vám přijdou pomoct."
„Dobře, pane," řekl Aboyer neochotně.
Uklidil opasek k šatům do skříně a otevřel dveře. Poslanec ze žhavé planety chtěl dovnitř. Aboyer mu s rozpačitým úsměvem zahradil cestu.
„Máme potíže, pane," řekl. „Je zni líto, ale musím vás požádat, abyste byl trpělivý. Hned tu budou dva moji kolegové a pomůžou mi. Třeba byste si zatím mohl zajít do baru."
V tom okamžiku vystoupili Rhodan a Atlan z výtahu.
„To je směšné," řekl podrážděně administrátor z Torva. „Nemůžete se mnou jednat jako s malým chlapcem."
Odstrčil Aboyera a vešel do pokoje. Než mohli něco udělat, uviděl váleček na podlaze.
„Tady jste něco nechal ležet!" zavolal na Aboyera a shýbl se pro nebezpečný předmět.
Aboyerovi nic jiného nezbývalo. Skočil zezadu na velkého muže a strhl ho s sebou k podlaze. Slyšel, jak zapadly dveře. Kolonista překvapeně vrčel a snažil se mu vytrhnout. Aboyer vyskočil a postavil se stranou.
Rhodan mířil na poslance paralyzátorem.
„Věděl jsem, že tu něco není v pořádku," řekl trpce poslanec. „Všude v hotelu je plno hlídek, ale neochránili mě před přepadením. Tak na co čekáte?"
„Mohl bych vám vysvětlit, oč jde, ale vy byste mi nevěřil," řekl Rhodan s politováním. „Takže se raději postarám, aby vám tahle příhoda vymizela z paměti."
Paralyzátorem poslance uspal.
Atlan už volal vysílačkou mutanty. Brzy tu bude hypnotizér André Noir.
„To je ono?" zeptal se Rhodan a ukázal na váleček.
Aboyer přisvědčil. Rhodan vytáhl ze svého nářadí dálkově ovládaný magnet s malým antigravem.
„Vezmeme to s sebou, aniž se toho dotknem," vysvětlil. „Třeba to nepůsobí jen na mutanty."
Magnet uchopil váleček z podlahy a Rhodan ho nasměroval zpátky do kufříku s nářadím.
„Vědci rychle zjistí, co je na tom tak nebezpečného," řekl Rhodan s důvěrou. Aboyer zatřásl kolonistou ležícím na podlaze.
„Je v bezvědomí, pane," ohlásil.
„To už přenecháme Andrému Noirovi," poznamenal Atlan. „Kolonista se probudí na své posteli a na nic si nevzpomene. Ted' musíme hlavně najít další části téhle druhé zbraně. Už je jasné, že první měla jen odlákat naši pozornost."
Rhodan souhlasil. „Hned jak budeme vědět, čím mutanty ochránit, pošleme je všechny hledat. Kromě toho zadáme počítačům úkol najít pravděpodobné možnosti vztahující se ke zbrani. Až přijde André Noir, vrátíme se na velitelství."
„Mohu ještě něco udělat?" zeptal se Aboyer.
„Věnujte se Krumaru Rabkobovi," požádal ho Rhodan. „Je zcela vyšinutý z rovnováhy, z toho že se dozvěděl, že jeho žena byla nahrazena duplikantem. Potřebujeme, aby byl v den konference v pohodě."
Aboyer pochopil, že se Rhodan stará i o jednotlivé delegáty. Právě Rabkobův hlas by mohl posloužit opozici. Aboyer pochyboval, že se Rhodanovi podaří shledat všechny součástky druhé zbraně včas. Bude to politická bomba, jestli se delegáti doví, že byli ohroženi a nikdo je nevaroval. Situace už byla opravdu kritická.

✧✧✧

Krumar Rabkob bezcílně bloudil městem. Provoz i lidé spěchající kolem mu splynuli v bláznivý kaleidoskop. Zastesklo se mu po bezpečí a tichu rozvodny na Rumalu.
Najednou upoutala jeho pozornost výloha s malými počítači. Zastavil se před ní a několik minut si vystavené zboží prohlížel, než vstoupil do obchodu. Tady byl klid a příjemné teplo. Rabkob se nadechl.

Mužík v šedém pracovním plášti se ho dosti lhostejně zeptal, co si přeje.
„Jsem administrátor z Rumalu," představil se Rabkob. „Zajímají mě vaše počítače."
Chování prodavače se rázem změnilo.
„Promiňte, pane, že jsem vás hned nepoznal. Rumal je známý v celé Mléčné dráze. Také moje firma umí ocenit rumalin." Smál se, jako by se mu povedl dobrý vtip."
„Zajímají mě vaše počítače," opakoval tupě Rabkob.
„Samozřejmě, pane. Pojďte, prosím, do zadní místnosti, tam je máme vystavené."
Rabkob sešel za ním po několika schodech. Počítače byly rafinovaně osvětleny. Rabkob na ně fascinovaně zíral. Skoro mu to připomínalo rozvodnu na Rumalu.
„Máte nějaké zvláštní přání, pane?" ptal se prodavač.
Rabkob se procházel mezi počítači a zastavil se před jedním větším.
„To je jeden z nejspolehlivějších, které tu máme," doporučoval prodavač.
„Je nejspolehlivější," odpověděl klidně Rabkob. „Smím něco zkusit?"
„Já nevím..." začal Pozemšťan nejistě.
„Jsem první rozvodný z Rumalu," řekl Rabkob tiše. „Nikdo se nevyzná v počítačích líp než já."
Prodavač s rozpaky počítač zapnul a udělal Rabkobovi místo. Kolonista začal uvolňovat kryt.
„Tenhle počítač má všestranné využití," mluvil, jako by přednášel. „Několika hmaty se například dá proměnit ve smrtící zbraň."
„Co to děláte?" ptal se prodavač podezřívavě, když Rabkob sundal jednu stěnu krytu.
„Dívejte se," říkal Rabkob. „Stačí několik prvků přeprogramovat, přehodit kabel a změnit tok energie."
„To nesmíte!" vykřikl prodavač, popadl ho za ramena a chtěl ho od počítače odtáhnout.
Rabkob se otočil a uhodil prodavače pěstí. Drobný mužík se zhroutil na podlahu.
Rabkob se šíleně rozesmál, vytrhl svazek kabelů a začal je přehazovat. Docela zapomněl, že je na Zemi. Zdálo se mu, že je zpátky ve své rozvodně na Rumalu. Upevnil zpřeházené kabely zpátky do počítače. Vzal do ruky další svazek. Počítač začal najednou šumět hlasitěji. Rabkob se hihňal. *Ořech fria,* pomyslel si. *Někdo, kdo vypadal jako moje žena, mi dal na cestu ořech fria.*
Z počítače vystřelil bílý paprsek čiré energie a dopadl na kryt sousedního počítače. Na podlahu skápl roztavený kov. Rabkob spokojeně bručel.
Zasažený počítač se rozpadl. Paprsek se zahryzl do staršího modelu. Tentokrát zkáza trvala déle, paprsek na větší vzdálenost ztrácel účinnost.
Prodavač se na podlaze pohnul. Rabkob k němu přiskočil a táhl ho do dráhy paprsku. Pozemštan přišel k sobě a zoufale se bránil.
„Vy jste se zbláznil!" křičel. „Co jste to udělal? Vždyť mě zabijete."
„Vás a všechny ty zatracené duplikanty!" smál se hystericky Rabkob. Znovu prodavače omráčil pěstí.
„Rabkobe!" ozval se zvučný hlas od vchodu.
Rabkob se zastavil a podíval se na šedovlasého muže v roláku a texaskách, který mu byl nějak povědomý. Pak se upamatoval a roztřásl se.
„Vy zatracený blázne! Vždyť jste ho málem zabil. No tak, pusťte ho a vypněte ten počítač!"
Rabkob se na něj díval, jako by nechápal nic z toho, co se přihodilo. Pak se obrátil a vypnul hlavní vypínač. Bílý paprsek zhasl a zůstaly jen stopy zkázy, kterou způsobil.
Rabkob sklesl na židli a začal vzlykat. Prodavač se vzpamatoval a začal volat o pomoc. Aboyer ho okřikl.
„Buďte zticha! Už je po všem. Administrátor zase přišel k rozumu."
„Musíme zavolat policii," koktal prodavač.
„Jestli o uděláte, zažijete něco, co se vám nebude líbit," vyhrožoval Aboyer. „O tomhle se nesmí nikdo dovědět. Když budete rozumný, nahradíme vám škodu. Ale jestli nebudete držet jazyk za zuby, vyřídím si to s vámi."
„Kdo vlastně jste? Vy jste přítel toho šílence, který mě chtěl zabít'?"
„Jsem Emilio Aboyer od solární výzvědné služby."
Aboyer vytáhl průkazku. „Dohlížím na tohoto Rumalana."
„A on vám utekl, co? A zničil mi tu pár počítačů," bědoval prodavač.
„Zůstaňte tu a nikoho do zadní místnosti nepouštějte," nařídil mu Aboyer a vrátil se dozadu. Rabkob vzhlédl.
„Jak jste mě našel'?" zeptal se.
„.Ve vašem hotelu mi řekli, že jste se šel projít. Využil jsem systém policejních kamer, rozmístěných po ulicích. Zahlédl jsem vás chvilku předtím, než jste vešel do tohohle obchodu. Kluzák, kterým jsem přiletěl, parkuje venku u chodníku."
„Zabránil jste mi, abych se dopustil vraždy."
„To není moje zásluha. Perry Rhodan mi přikázal, abych vás nespouštěl z očí. Asi tušil, jak na tom duševně jste."
Aboyer se zašklebila poplácal kolonistu po rameni.
„Pojďte, doprovodím vás zpátky do hotelu," řekl klidně.
„Najednou jsem věřil, že všichni kolem mě jsou duplikami,“ zamumlal Rabkob, když namáhavě vstal. „Bylo to nějaké vnitřní nutkání. Chtěl jsem zničit všechno živé v okolí."

Aboyer ho bez dalších slov vzal za paži a vedl ho ven z obchodu. Prodavač se přikrčil za pult, když je uviděl. „Ani nevím, proč se o vás tak starám," řekl Aboyer Rabkobovi, když byli na ulici. „Třeba konference vůbec nebude, a to všechno bylo zbytečné."

9.

Jestli mohl Miras-Etrin ještě znásobit svou moc, pak jedině tím, že by se stal Jedničkou. Teď byl Čtyřkou, ale tušil, že během tažení proti Pozemšťanům může dojít k různým přesunům moci. Miras-Etrin sáhl po ovládači třírozměrné logické hry, kterou se bavil, když byl ve své kabině. Byla to skříňka veliká jeden krychlový metr, v níž se pohybovalo dvanáct figur po různých magnetických polích. Po každé hře se skříňka sama naprogramovala a rozestavení figur se změnilo. Bylo třeba velké inteligence a logického myšlení, aby člověk dovedl figury na místa, kam patřily.
Miras-Etrin zvládl úlohu skoro pokaždé. Někdo zaklepal na dveře kabiny. Miras-Etrin mrzutě přerušil hru a šel otevřít.
Tefrod Broysen, kapitán kosmické lodi, stál v chodbě a uklonil se. „Prosím, abyste se dostavil na můstek, maghane," řekl. „Sedm pozemských kosmických lodí hlídkuje jenom sedm světelných roků od nás."
Miras-Etrin viděl, že je kapitán nervózní. Malá speciální lod' Mistra ostrovů byla vzdálena jen dvě stě padesát světelných roků od Solární soustavy. *Dobrý důvod k nervozitě,* pomyslel si Mistr ostrovů se skrytým posměchem. I když jejich lod' byla skoro dokonale zaštítěna.
„Proletí kolem nás, aniž nás uvidí," řekl.
„Mužstvo je neklidné, maghane," varoval ho Broysen.
Mistr ostrovů to bral jako obtěžování. Kvůli několika přecitlivělým duplikantům má vycházet z kabiny? Malá lod' nehybně tkvěla ve vesmíru. Vydávala tak málo energie, že bylo skoro nemožné ji zaměřit.
„No dobrá," řekl. „Půjdu s vámi." Broysen nerozhodně postával ve dveřích. Bylo jasné, že má ještě něco na srdci.
Mistr ostrovů si vzdychl. „Tak ven s tím, kapitáne. Co dalšího?"
„Ten váš plán, maghane," zamručel Broysen. „Čím víc o něm přemýšlím, tím míň se mi líbí."
„A co byste navrhoval lepšího?" ptal se jedovatě Miras-Etrin. Neměl rád kritiku od podřízených, ale na druhé straně obdivoval Broysenovu odvahu, s jakou mu dal najevo své mínění.
„Je to příliš komplikované, maghane," rozváděl Tefrod svou myšlenku.
„Bylo by stačilo propašovat na Zemi tu pravou skládací zbraň. Jednoduchý plán má vždycky větší naději na úspěch."
Miras-Etrin přemýšlel. V uplynulých dnech probíral svůj plán znova a znova. Teď už bylo ovšem pozdě jej měnit, ale Broysenovy námitky probere.
„Museli jsme nějak odlákat solární výzvědnou službu," řekl. „Jinak se mohlo stát, že by jejich agenti přišli na stopu pravé zbrani. Je jisté, že jsou všichni účastníci konference střeženi."
„Brzy se dozvíme, jestli vše proběhlo podle plánu, maghane."
„Ovšem. Za čtyři dny to budeme vědět."
Broysen vyšel z kabiny a pomalu se vracel. Miras-Etrin šel za ním. Než vstoupili na můstek, zeptal se Broysen: „Nechcete podat předběžnou zprávu ledničce?"
Mistr ostrovů se hněvivě zamračil. „To by bylo příliš nebezpečné, kapitáne. Nerad bych, aby byla kvůli bezdůvodné zprávě prozrazena naše pozice."
Broysen se rychle podíval stranou, jako by nechtěl prozradit, že zná Mistrovy pravé pohnutky.
Miras-Etrin si stoupl před malé obrazovky na kontrolním pracovišti. Oddíl pozemských lodí byl zřetelně viditelný. V bezprostřední blízkostí domovské soustavy se Pozemšťané cítili bezpeční a nijak se nekryli proti zaměření. Tenhle pocit převahy chtěl Miras-Etrin Pozemšťanům brzy vyhnat z hlavy.
„Co jste zjistili o letové drápe těch lodí?" zeptal se Mistr ostrovů.
„Proletí těsně kolem nás, maghane," odpověděl Broysenův zástupce.
„Jak blízko?" zeptal se ostře Miras-Etrin.
„Asi dva a půl světelného roku, maghane," odpověděl duplikant. Miras-Etrin se vztekle podíval na Broysena.
„Volal jste mě úplně zbytečně."
Broysen svěsil hlavu. „Přál jste si být informován o všech mimořádných událostech, maghane. Neřekl jste mi, co pokládáte za mimořádné."
Miras-Etrin se napřímil. Viděl, že odpor toho muže musí zlomit, jestli se nechce příště setkat s ještě většími potížemi.
„Pojďte se mnou do mé kabiny, Broysene," poručil.
V kapitánových očích se objevil výraz děsu. Mlčky se připojil k Mistrovi ostrovů. Když vstoupili do Mistrovy malé kabiny, ukázal Miras-Etrin na třírozměrnou logickou hru.
„Neměl jste mi odporovat před duplikanty, kapitáne," řekl s nebezpečným úsměvem. „Přesto vám dám ještě příležitost. Jestli mě porazíte v této hře, dám vám milost."

Broysenovy rty se roztřásly. „A jestli prohraju?“
„To si nemůžete dovolit, kapitáne. To by byla vaše smrt."
Broysen řekl: „Nemám naději vyhrát nad vámi."
„Můžete to aspoň zkusit."
„Ano," řekl Broysen. „Můžu to zkusit."
Miras-Etrin zapnul skříňku a vysvětlil Tefrodovi, jak se.pohybuje figurami.
„Každý hráč má šest figur. Pohybuje se jimi střídavě. Vyhrává ten, kdo své figury první správně rozmístí."
Nedbale mávl rukou ke skříňce. „Začínáte, kapitáne."
Tefrod roztřesenýma rukama uchopil ovládač. Jedna z figur se zvedla ze základního postavení a utkvěla několik centimetrů nad plochou.
„Můžete hrát s rozmyslem nebo podle citu," řekl Miras-Etrin přátelsky. „Každý má vlastní metodu."
Broysenova figurka se najednou začala pohybovat zpátky.
„Ted' jste uvízl," vysvětloval Mistr ostrovů. „Ztratil jste tah."
Uchopil ovládač a uvedl první figurku do pohybu. Stačilo mu deset vteřin, aby ji umístil.
„U prvních tří figur je to jednoduché," řekl Broysenovi.
Ve druhém tahu měl kapitán štěstí. Povedlo se mu projít a figurku usadit.
Miras-Etrin se spokojeně zasmál. Ted' dokonce získala hra určité napětí. S tím ani nepočítal.
Po deseti tazích byla hra k jeho překvapení nerozhodná.
„Myslím, že máte pro hru cit," poznamenal Miras-Etrin.
Broysen mu předal ovládač. Když ho Miras-Etrin od něj bral, málem ztratil figurku v nastražené pasti. Vztekle ji vyvážil, ale už se mu nepovedlo dostat ji do cíle.
„Prohrál jste, maghane," řekl klidně Broysen. S neuvěřitelnou lehkostí přemístil svou figurku. Ted' měli oba čtyři figurky v cíli.
„Bylo by pro vás lepší, kdybyste prohrál vy," řekl Miras-Etrin jemně.
K jeho úžasu se kapitán usmál. „Věděl jsem, že nedodržíte slib, maghane. Ale já nebudu prosit o život."
„Jděte!" vyrazil ze sebe Miras-Etrin. „Vy mě propouštíte?" podivil se kapitán.
„Jste mi dlužen odvetu. S mrtvým bych hrát nemohl."
Broysen se uklonil a vyšel ven. Miras-Etrin se natáhl na lehátko. Zatím ještě Broysena potřeboval. Stávalo se málokdy, že duplikant projevoval hrdost Zkřížil si paže pod hlavou a uvažoval. Jeho myšlenky se stále vracely k Jedničce.
Musí počkat, až se Solární impérium zhroutí. Teprve pak se bude moci věnovat rozšíření své moci.
Vlastně měl moci i tak dost. Ovládal podle své lítosti nesčetné kosmické lodi, duplikanty i planety. Ale to vše mělo trpkou příchuť. Nebyl nejmocnější ze všech. Jednička byl až docela nahoře.
A o to mu právě šlo.
Chtěl být až docela nahoře.

10.

Za tři hodiny od chvíle, kdy Aboyer našel kovový váleček, dostal Perry Rhodan první výsledky z výzkumného střediska.
„Jak jsme očekávali, je to fragment druhé zbraně," sdělil mi Fran Hauser videofonem. Rhodan byl v centrále mutantů. Vedle něj stáli John Marshall a Atlan a poslouchali s ním.
„Mohla by ta věc popálit mutanty?" ptal se Rhodan.
„Udělali jsme řadu pokusů, než jsme na to přišli," odpověděl Hauser. „Teprve když se André Noir nabídl, že se oblékne do ochranného oděvu a vezme váleček do ruky, našli jsme řešení. Součástka je složena ze dvou polovin. Jedna ji spojuje s celkem zbraně, druhá reaguje na parapsychické záření. Ta reakce je ovšem nebezpečná jen jednou, na opakovaný výboj už nemá dost tepelné energie."
„Takže je to něco jako pojistka proti mutantům?" zeptal se Atlan.
Hauser přikývl. „Ale; pokud budou mít na sobě jednoduchý ochranný oblek, nic se jim nemůže stát."
„Můžeme je tedy poslat hledat?" chtěl vědět Rhodan.
„Když budou dodržovat ochranná opatření, nit termu nebrání," řekl Hauser.
„Co vlastně víme o druhu zbrani?" vstoupil do hovoru Marshall.
Na Hauserově obličeji se objevil výraz nervózního podráždění. Rhodan věděl, že tak Hauser skrývá bezradnost. „Ještě na tone pracujeme,“ řekl vyhýbavě vědec.
„Takže nevíti nic," konstatoval Rhodan. „Kdy nám budete moct říct něco konkrétního?“
„Až dostaneme další součástky, pane," bránil se Hauser. „Žádný počítač nám nepomůže, když známe jen jednu součástku."
„Ani Nathan?“
„Z Měsíce nepřišla odpověď," řekl Hauser. „Žádají víc údajů."

„Tak dobře," rozhodl se Rhodan. „Pošleme na to mutanty. Vezmou si ochranné obleky. Za pár hodin se vám zase ozveme.
Ukončili humor. Rhodan dal pokyn Marshallovi, aby poslal za úkolem své lidi.
„Umím si představit, jak to dopadne, až se v hotelech objeví mutanti v ochranných oblecích," poznamenal Atlan.
„Ať si vezmou mikrodeflektory," řekl Rhodan.
„Vždyť víš, že to nepomáhá vždycky. Mutanti pracují v časové tísni. Když hledali první zbraň, nikdo na ně nespěchal. Ted' vědí, že máme už jen osmdesát hodin. Nutně budou chybovat."

✧✧✧

Perry Rhodan se díval na malého krále a pokoušel se zviklat jeho nedůvěru.
„Vůbec nešlo o žádný atentát!" křičel administrátor z Farongu. „Vnikl sem jeden z vašich agentů pod záminkou, že hledá bombu, a s nějakým detektorem tu způsobil učiněnou katastrofu. Plamen byl tak mohutný, že skoro shořela stěna."
„Neexistuje detektor, který by měl takový plamen, králi," vysvětloval Perry Rhodan trpělivě. Král Sahl z Farongu byl už třetí delegát, kterého musel uklidňovat.
„Dejte mi pokoj s takovými argumenty," rozčiloval se Sahl. „Dobře vím, oč jde. Vyvíjíte na mě tlak. Myslíte si, že kvůli vašim krásným očím vyhodím z okna ty miliony, které reprezentuji. Haha! Předstíraný atentát a hodný Velký administrátor, který osobně dbá na bezpečí poslanců. Jestli tohle není špinavý politický trik, tak já nejsem král."
Rhodan cítil, že z kolonisty mluví strach a nejistota.
„Bylo by vám milejší, kdybych nebyl přišel?" zeptal se. „Měl jsem vám poslat dopředu natištěný leták s prosbou za odpuštění?"
Sahl se poškrabal na lysé lebce. „Nikdy jsem vás neměl rád," prohlásil. „Ta vaše arogance je mi neuvěřitelně protivná.“
„Je mi líto, jestli vám připadá, že jsem arogantní," odpověděl klidně Rhodan. „Pokud vím, nikdy dřív jsme se nesetkali. Tvoříte si úsudek o lidech z novinových článků?"
„Však my s vámi zatočíme," sliboval Sahl zlobně. „Po téhle konferenci budete vyřízený. Už teď jste mrtvý muž."
„Ještě budu žít dost dlouho, abych viděl, jak přijdou kolonie na mizinu," vrátil mu to zatrpkle Rhodan. „Vede vás jen nenasytnost, králi. Myslíte jen na to, jak si udržet falešné peníze, které jste nashromáždil. Proto nejste přístupný rozumným argumentům."
„Jděte k čertu!" vykřikl Sahl. „Vy politická mrtvolo!"
Rhodan viděl, že tu jen plýtvá slovy, a vyšel,z pokoje. Na chodbě se opřel o stěnu a nadechoval se chladného vzduchu z klimatizace. Za chvíli mu bylo trochu líp. Uviděl Johna Marshalla, jak vystupuje z výtahu. Šéf mutantů k němu zamířil.
„Jak to vypadá, Johne?" zeptal se Rhodan.
„Třiadvacet součástí," informoval ho Marshall. „Nebude jich zase přes třicet?"
Rhodan pokrčil rameny. Ještě neprohledali šaty všech delegátů. Marshall ukázal na dveře, u nichž Rhodan stál.
„Už jste u něj byl?" zeptal se.
Rhodan přikývl. „Beznadějný případ, Johne. Obávám se, že největší chyba byla vůbec tu konferenci svolávat."
„Sahl jistě mluví jenom za sebe. Lidé na Farongu s jeho názory nesouhlasí."
„Sahl má peníze," namítl Rhodan. „To rozhoduje."
Podíval se na hodinky. Bylo 31. března, čtyři hodiny ráno. Měli pohromadě třiadvacet dílů druhé zbraně. Musí se jim podařit zničit zbraň dřív, než začne konference: A nejen to; musí také předložit delegátům dostatečné důkazy o nebezpečí, které Impériu hrozí. Administrátor musí obětovat své zásoby falešných peněz, aby byla zmařena poslední šance Mistrů ostrovů zničit Zem hospodářsky.
„Myslím, že to dokážeme," řekl s důvěrou Marshall.
Telepat nebyl dobrý herec. Rhodan na něm hned poznal, že mu jenom chce zlepšit náladu.
„Ať se stane třetího dubna cokoli, pane, sbor mutantů je při vás," pokračoval Marshall.
„Díky, Johne," odpověděl vděčně Rhodan.

11.

Aboyer slyšel ťukání mrzákovy berle a s údivem si pomyslel: starý je ještě naživu. Zarachotil řetěz a dveře se pomalu otevřely.
Starý Mahute měl propadlé tváře a vypadal jako bez života. Jen jeho oči planuly, černé a smutné oči.
„Podívejme, Al," řekl starý chraptivě. „Co chceš?"
Poznal mě, konstatoval Aboyer překvapeně. *Po všech těch letech mě hned poznal.*

„Chtěl bych mluvit se Sintrou," řekl Aboyer a snažil se nedat najevo rozpaky. „Je vdaná," řekl Mahute.
Aboyer měl pocit, jako by ho udeřil. Netušil, že rána v jeho nitru se ještě nezhojila.
„Přesto bych s ní chtěl mluvit," řekl. „Nejde o mě."
„Emilio Alberto Aboyere," řekl zvolna starý Ind, jako by na tom jménu lpělo prokletí. „Ještě jsi nám nezpůsobil dost trápení?"
Aboyer strčil nohu mezi dveře, aby je Mahute nemohl zavřít.
„Je doma, že ano?" řekl.
V té chvíli se ozval odněkud ze zadního pokoje jasný hlas: „Pusť ho dovnitř, otče!"
Mahute váhavě otevřel dveře a ustoupil. Aboyer vešel. Sintra stála ve dveřích obývacího pokoje. Pohled na ni probudil v Aboyerovi všechny dřímající vzpomínky.
„Sintro..." vykoktal.
„Rontofová," řekla. „Tak se teď jmenuju.
Dozrála do ještě větší krásy. Nebylo to už děvče, které před osmi lety ztratil.
„Posaďte se, pane Aboyere," nabídla mu židli. Starý muž se postavil k oknu a neustále se na něj díval.
„Co si přejete?" ptala se Sintra. Mluvila neosobním tónem. Buď to hrála, nebo pro ni byl opravdu jen jeden z návštěvníků.
„Máš... máte ještě vztahy k výpočetnímu středisku společnosti Whistler?"
„Pracuji tam," řekla Indka. „Ale není to mé jediné zaměstnání. Před čtyřmi roky jsem složila zkoušku z matematické logiky. Každé tři týdny létám na osmnáct dní na Měsíc. Tam jsem šéfkou odboru a podílím se na údržbě biopozitronického mozku Nathan."
Aboyer uvažoval, proč mu Sintra vypočítává všechny své úspěchy. Chce ho raniť? Má všude známé a jistě ví, jaký život vede on.
„Kdy zase poletíte na Lunu?" zeptal se.
„Odlétám za tři hodiny," odpověděla. „Byla tedy čistá náhoda, že jste mě ještě zastihl, pane Aboyere. Můj muž také pracuje ve výpočetní stanici na Měsíci."
„To je pro vás jistě výhodné," usoudil Aboyer. „Jak se bez vás ty tři týdny obejde?"
Stařec zaklepal berlou. „Vyhoď ho, Sintro," naléhal.
„Jistě jste nepřišel, abyste si se mnou povídal o mém muži," zkonstatovala matematička. „Přejděte laskavě k věci."
Aboyer nemohl potlačit úsměv. Byla to Sintra, kdo začal mluvit o jejím muži.
„Chtěl jsem vás poprosit, abyste pro mě provedla výpočet," řekl Aboyer. „Odpověď potřebuji do dvanácti hodin. Předem vás musím upozornit, že všechno, co vám sdělím, je přísně tajné. Protože nejsem oprávněn s někým o tom -mluvit, doufám, že si vše necháte pro sebe."
„To je nějaká špinavá věc, Sintro," řekl stařec. „Neposlouchej ho, budeš s tím mít jen potíže."
„Pracuji zase pro solární výzvědnou službu," řekl Aboyer rychle. „Jde o záležitost, která je důležitá pro všechny občany Impéria."
„Ale přišel jste na svou pěst," konstatovala Sintra. „Nikdo vám nedal oprávnění, abyste se mnou promluvil. Jakou máte vlastně představu o mé práci? Myslíte, že mohu zadat počítači libovolný úkol?"
Aboyer vyskočil: „Vím přesně, co všechno můžete udělat ve své funkci."
„Je ještě horší než dřív," štěkl otec Sintry. „Bláznivý a bezcharakterní. Porušuje služební přísahu, když sem přišel. Nevěř mu."
„Nikdy v životě jsem na nic nepřísahal," řekl Aboyer. „Když se někdo doví, že jsem za vámi byl, mohou mě nanejvýš znovu vyhodit z tajné služby, ale na tom mi nezáleží."
Matematička se na něj zamyšleně dívala. Nakonec řekla: „Mluvte!" Aboyer si oddechl. Začal jí podrobně líčit okolnosti kolem hledání dvou zbraní.
„Ted' je deset hodin dopoledne," řekl na závěr. „Mutanti už asi našli všechny části druhé zbraně."
„Pak je vše v pořádku," řekla Sintra. „Její účel a funkci zjistí Perry Rhodan ještě před začátkem konference."
„Nic není v pořádku," odpověděl Aboyer. „Řeknu vám, proč." Několika málo slovy vysvětlil mladé Indce své podezření. Mahutova dcera ho nepřerušovala.
„Proč se neobrátíte na Mercanta?" zeptala se, když skončil.
Aboyer si olízl vyprahlé rty. „Je to jen podezření. Je stejně dobře možné, že mám pravdu jako že se mýlím."
„Mám to tedy pro vás udělat`?" Aboyer zkřížil paže na prsou. Poprvé od chvíle, kdy vešel, se zašklebil svým charakteristickým způsobem.
„Prosím," naléhal na ni.
Vstala a vedla ho ke dveřím. V předsíni se zastavila podíval se na ni.
„Uděláte to?" zeptal se ustaraně.
„Nevím," řekla. „Musím si to rozmyslet."
Dal jí svou vizitku. „Zavolejte mi z Luny, jak budete něco vědět," požádal ji.
Mlčela, ale kartičku si vzala. Když vykročil ze dveří, ještě jednou ho zavolala zpátky.
„Je mi líto, že všechno tak dopadlo." Ohlédl se, ale to už za ním zavírala dveře.

✧✧✧

Emilio Alberto Aboyer přejížděl ve svém starém koženém křesle neklidně z jednoho pokoje do druhého. Už to bylo sedm hodin, co se rozešel se Sintrou. Se *Sintrou Rontofovou, tak se teď jmenuje*, opravil se v duchu.
Je tak přetížená prací nebo se rozhodla jeho prosbě nevyhovět? 31. březen se chýlil ke konci. Jestli se nic nedozví od matematičky, půjde se svým podezřením za Mercantem.
Aboyer odzátkoval láhev whisky a znovu si nalil plnou sklenici. Proč nešel za Mercantem hned?
Zatracené, myslel si. I kdyby se nebyl nikdy setkal se Smaulem a Rashnanem, nebyl by do téhle věci zapletený.
v té chvíli zabzučel vizifon. Abayer přijal hovor. Obrazovka zůstala temná, druhý účastník zřejmé nechtěl být viděn.
„Aboyer," řekl agent nejistě. „Nemohou nás třeba odposlouchávat?" ozval se nezaměnitelný Sintřin hlas. Tomu se Aboyer musel ušklíbnout. Jak to má vědět?
„Pravděpodobné ne," řekl. „Zjistila jste něco?"
„Odpověď, kterou vám teď předám, má pravděpodobnost třia5edesát procent. I když přihlédneme k malému počtu dat a spěšnosti výpočtu, je to pozoruhodné."
Aboyer polkl. „Poslouchám," řekl. „Souhrnem to vypadá takto: Skládací zbraň číslo jedna nastražili Mistři ostrovů tak neohrabaně schválná proto,aby vzniklo podezření, ze existuje druhá zbrani. Perry Rhodan a jeho přátelé tedy měli po druhé zbrani pátrat. obé skládací zbraně jsou v podstatě bezvýznamné a mají zakrýt skutečné nebezpečí.
„Jaké nebezpečí?" vyhrkl Aboyer.
„Třetí zbraň," řekla Sintra. „Vy sám jste přece vyslovil podezření, že existuje."
„Ale nikdy jsem tomu doopravdy nevěřil," řekl Aboyer. „Kde by mohla být? Mutanti prohledali každý koutek zavazadel delegátů."
Odpověď už nepřišla. Spojení s Měsícem bylo přerušeno. Aboyer dopil svou whisky se zavřenýma očima. Pravděpodobné to byla poslední whisky, kterou si v klidu vypije až do 3. dubna.